

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

17 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant Agata Zielińska

przy udziale prokuratora Hanny Borkowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 17 stycznia, 4 i 6 kwietnia, 29 września, 28 listopada 2017 roku, 18 stycznia, 15 lutego, 10 kwietnia, 13 lipca i 10 sierpnia 2018 roku sprawy:

1. D. Z. (1), córki S. i J. z domu O., urodzonej (...) w C.,

oskarżonej o to, że:

I. w bliżej nieustalonym okresie czasu lecz nie później niż do dnia 12 listopada 2013 r. w G. w zamiarze aby K. B. dokonał czynu zabronionego swoim zachowaniem polegającym na dostarczeniu mu dokumentów w postaci: zaświadczenia o zatrudnieniu K. B. w firmie (...) oraz druków (...) raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej za miesiące sierpień, wrzesień, październik 2013 r., w których to dokumentach jako ich wystawca poświadczyla nieprawdę co do zatrudnienia K. B., ułatwiła K. B. popełnienie czynu zabronionego polegającego na tym, że w dniu 12 listopada 2013 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania dla siebie od (...) S.A. z siedzibą w W. kredytu gotówkowego w kwocie 44.210,53 zł wynikającej z umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...) doprowadził wskazany Bank do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 44.210,53 zł, w ten sposób, iż przy zawieraniu umowy kredytu gotówkowego przedłożył sporządzone przez inną osobę: nierzetelne oraz poświadczające nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne dokumenty w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu swojej osoby w firmie (...), druki (...) raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej za miesiące sierpień, wrzesień, październik 2013 r., które miały potwierdzać odprowadzanie składek do ZUS-u, które to dokumenty dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, przez co wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistego zamiaru spłaty zaciągniętego kredytu oraz swojej sytuacji finansowej, czym działał na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W.

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

II. w bliżej nieustalonym okresie czasu lecz nie później niż do dnia 20 listopada 2013 r. w G. w zamiarze aby I. B. dokonała czynu zabronionego swoim zachowaniem polegającym na dostarczeniu jej dokumentów w postaci : zaświadczenia o zatrudnieniu I. B. w firmie (...) J. L. (1) oraz druków (...) raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej za miesiące sierpień, wrzesień, październik 2013 r., uprzednio w celu użycia za autentyczne podrobionych przez siebie poprzez sfalszowanie podpisów wystawcy tychże dokumentów, ułatwiła I. B. popełnienie czynu zabronionego polegającego na tym, że w dniu 20 listopada 2013 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania dla siebie od (...) S.A. z siedzibą w W. kredytu gotówkowego w kwocie 50.000 zł wynikającej z umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...) doprowadziła wskazany Bank do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 50.000 zł, w ten sposób, iż przy zawieraniu umowy kredytu gotówkowego przedłożyła nierzetelne oraz podrobione przez inną osobę pisemne dokumenty: zaświadczenie o zatrudnieniu swojej osoby w firmie (...) J. L. (1), druki (...) raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej za miesiące sierpień, wrzesień, październik 2013 r., które miały potwierdzać odprowadzanie składek do ZUS-u, które to dokumenty dotyczyły okoliczności o istotnym

znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, przez co wprowadziła pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistego zamiaru spłaty zaciągniętego kredytu oraz swojej sytuacji finansowej, czym działała na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W.

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

III. w dniu 22 listopada 2013 r. w G. w celu uzyskania dla siebie od (...) S.A. z siedzibą w W. kredytu gotówkowego w kwocie 13.157,89 zł wynikającej z umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...), przedłożyła nierzetelne oraz podrobione pisemne dokumenty : zaświadczenie o zatrudnieniu M. O. (1) w firmie (...), druki (...) raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej za miesiące lipiec, sierpień, wrzesień, październik 2013 r., które miały potwierdzać odprowadzanie składek do ZUS-u za M. O. (1) oraz posłużyła się dokumentami potwierdzającymi tożsamość M. O. (1) oraz jego prawa majątkowe w postaci : dowodu osobistego oraz legitymacji emeryta - rencisty, które to dokumenty dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, a nadto na tejże umowie oraz wniosku podrobiła podpisy M. O. (1) zaś na zaświadczeniu o zarobkach oraz na drukach (...) podrobiła podpisy A. L. (1)

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk zw. z art. 11 § 2 kk

IV. w bliżej nieustalonym okresie czasu lecz nie później niż do dnia 25 listopada 2013 r. w G. w zamiarze aby Z. Z. (1) dokonała czynu zabronionego swoim zachowaniem polegającym na dostarczeniu jej dokumentów w postaci : zaświadczenia o zatrudnieniu M. Z. (1) w firmie (...) oraz druków (...) raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej za miesiące lipiec, sierpień, wrzesień, październik 2013 r., uprzednio w celu użycia za autentyczne podrobionych przez siebie poprzez sfałszowanie podpisów wystawcy tychże dokumentów, ułatwiła Z. Z. (1) popełnienie czynu zabronionego polegającego na tym, że w dniu 25 listopada 2013 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania dla siebie od (...) S.A. z siedzibą w W. kredytu gotówkowego w kwocie 100.000 zł wynikającej z umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...) doprowadziła wskazany Bank do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 100.000 zł, w ten sposób, iż przy zawieraniu umowy kredytu gotówkowego podrobiła na tejże umowie oraz jej załącznikach w postaci wniosku o udzielenie kredytu, informacji wnioskodawcy, zaświadczenia pracodawcy o zatrudnieniu i zarobkach, oświadczeniu o poddaniu się egzekucji oraz dyspozycji pobrania prowizji lub opłaty podpisy M. Z. (1), posłużyła się dokumentem potwierdzającym tożsamość M. Z. (1) oraz przedłożyła nierzetelne oraz podrobione przez inną osobę pisemne dokumenty : zaświadczenie o zatrudnieniu M. Z. (1) w firmie (...), druki (...) raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej za miesiące lipiec, sierpień, wrzesień, październik 2013 r., które miały potwierdzać odprowadzanie składek do ZUS-u, które to dokumenty dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, przez co wprowadziła pokrzywdzonego w błąd co do : rzeczywistych danych kredytobiorcy, rzeczywistego zamiaru spłaty zaciągniętego kredytu oraz sytuacji finansowej, czym działała na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W.

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

V. w bliżej nieustalonym okresie czasu lecz nie później niż do dnia 25 listopada 2013 r. w G. w zamiarze aby K. B. dokonał czynu zabronionego swoim zachowaniem polegającym na dostarczeniu mu dokumentów w postaci : zaświadczenia o zatrudnieniu K. B. w firmie Handel (...) oraz Warzywami A. L. (2)” oraz druków (...) raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej za miesiące wrzesień, październik, listopada, grudzień 2013 r., styczeń, luty, marzec 2014 r., uprzednio w celu użycia za autentyczne podrobionych przez siebie poprzez sfałszowanie podpisów wystawcy tychże dokumentów, ułatwiła K. B. popełnienie czynu zabronionego polegającego na tym, że w dniu 10 kwietnia 2014 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania dla siebie od (...) S.A. z siedzibą w W. kredytu gotówkowego w kwocie 42.105,26 zł wynikającej z umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...) doprowadził wskazany Bank do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 42.105,26 zł, w ten sposób, iż przy zawieraniu umowy kredytu gotówkowego przedłożył nierzetelne oraz podrobione przez inną osobę pisemne dokumenty : zaświadczenie o zatrudnieniu swojej osoby w firmie Handel (...) oraz Warzywami A. L. (2)”, druki ZUS, (...) raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej za miesiące wrzesień, październik, listopada, grudzień

2013 r., styczeń, luty, marzec 2014 r., które miały potwierdzać odprowadzanie składek do ZUS-u, które to dokumenty dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, przez co wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistego zamiaru spłaty zaciągniętego kredytu oraz swojej sytuacji finansowej, czym działał na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W.

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

VI. w bliżej nieustalonym okresie lecz nie później niż do dnia 3 października 2013 r. w G. w celu użycia za autentyczne na dokumentach stanowiących część dokumentacji umowy kredytu gotówkowego nr (...) zawartego pomiędzy (...) S.A., a K. K. (1) poprzez sfalszowanie podpisu K. K. (1) podrobiła następujące dokumenty : Oświadczenia o poddaniu się egzekucji zapłaty, Oświadczenia o odstąpieniu od umowy kredytu gotówkowego, Zaświadczenia pracodawcy o zatrudnieniu i zarobkach w Ośrodku Szkolenia (...) G. S.

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk

2. Z. Z. (1), córki H. i B. z domu L., urodzonej dnia (...)

oskarżonej o to, że:

w dniu 25 listopada 2013 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania dla siebie od (...) S.A. z siedzibą w W. kredytu gotówkowego w kwocie 100 000 zł wynikającej z umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...) doprowadziła wskazany Bank do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 100.000 zł, w ten sposób, iż przy zawieraniu umowy kredytu gotówkowego podrobiła na tejże umowie oraz jej załącznikach w postaci wniosku o udzielenie kredytu, informacji wnioskodawcy, zaświadczenia pracodawcy o zatrudnieniu i zarobkach, oświadczeniu o poddaniu się egzekucji oraz dyspozycji pobrania prowizji lub opłaty podpisy M. Z. (1), posłużyła się dokumentem potwierdzającym tożsamość M. Z. (1) oraz przedłożyła nierzetelne oraz podrobione przez inną osobę pisemne dokumenty : zaświadczenie o zatrudnieniu M. Z. (1) w firmie (...), druki (...) raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej za miesiące lipiec, sierpień, wrzesień, październik 2013 r., które miały potwierdzać odprowadzanie składek do ZUS-u, które to dokumenty dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, przez co wprowadziła pokrzywdzonego w błąd co do : rzeczywistych danych kredytobiorcy, rzeczywistego zamiaru spłaty zaciągniętego kredytu oraz sytuacji finansowej, czym działała na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W.

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

3. I. B., córki K. i A. z domu K., urodzonej dnia (...) w P.,

oskarżonej o to, że:

w dniu 20 listopada 2013 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania dla siebie od (...) S.A. z siedzibą w W. kredytu gotówkowego w kwocie 50.000 zł wynikającej z umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...) doprowadziła wskazany Bank do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 50.000 zł, w ten sposób, iż przy zawieraniu umowy kredytu gotówkowego przedłożyła nierzetelne oraz podrobione przez inną osobę pisemne dokumenty : zaświadczenie o zatrudnieniu swojej osoby w firmie (...) J. L. (1), druki (...) raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej za miesiące sierpień, wrzesień, październik 2013 r., które miały potwierdzać odprowadzanie składek do ZUS-u, które to dokumenty dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, przez co wprowadziła pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistego zamiaru spłaty zaciągniętego kredytu oraz swojej sytuacji finansowej, czym działała na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W.

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

4. K. B., syna A. i S. z domu L., urodzonego dnia (...) w R.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 12 listopada 2013 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania dla siebie od (...) S.A. z siedzibą w W. kredytu gotówkowego w kwocie 44.210,53 zł wynikającej z umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...) doprowadził wskazany Bank do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 44.210,53 zł, w ten sposób, iż przy zawieraniu umowy kredytu gotówkowego przedłożył sporządzone przez inną osobę : nierzetelne oraz poświadczające nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne dokumenty w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu swojej osoby w firmie (...), druki (...) raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej za miesiące sierpień, wrzesień, październik 2013 r., które miały potwierdzać odprowadzanie składek do ZUS-u, które to dokumenty dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, przez co wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistego zamiaru spłaty zaciągniętego kredytu oraz swojej sytuacji finansowej, czym działał na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W.

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

II. w dniu 10 kwietnia 2014 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania dla siebie od (...) S.A. z siedzibą w W. kredytu gotówkowego w kwocie 42.105,26 zł wynikającej z umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...) doprowadził wskazany Bank do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 42.105,26 zł, w ten sposób, iż przy zawieraniu umowy kredytu gotówkowego przedłożył nierzetelne oraz podrobione przez inną osobę pisemne dokumenty : zaświadczenie o zatrudnieniu swojej osoby w firmie Handel (...) oraz Warzywami A. L. (2)", druki (...) raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej za miesiące wrzesień, październik, listopada, grudzień 2013 r., styczeń, luty, marzec 2014 r., które miały potwierdzać odprowadzanie składek do ZUS-u, które to dokumenty dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, przez co wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistego zamiaru spłaty zaciągniętego kredytu oraz swojej sytuacji finansowej, czym działał na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W.

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

5. E. L. córki A. i M. z domu L., urodzonej dnia (...) w G.,

oskarżonej o to, że

I. w dniu 15 listopada 2012 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania dla siebie od (...) S.A. z siedzibą w W. kredytu gotówkowego w kwocie 40.816,33 zł wynikającego z umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...) doprowadziła wskazany Bank do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 40.816,33 zł, w ten sposób, iż przy zawieraniu umowy kredytu gotówkowego przedłożyła oraz posłużyła się dokumentami potwierdzającymi tożsamość M. M. (1) oraz jej prawa majątkowe w postaci : dowodu osobistego, legitymacji emeryta - rencisty i informacji ZUS-u o wysokości emerytury, które to dokumenty dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, a nadto na tejże umowie oraz wniosku podrobiła podpisy M. M. (1) przez co wprowadziła pokrzywdzonego w błąd co do : osoby, która zawiera umowę, rzeczywistego zamiaru spłaty zaciągniętego kredytu oraz swojej sytuacji finansowej, czym działała na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W.

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

II. w dniu 26 listopada 2012 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania dla siebie od (...) S.A. z siedzibą w W. kredytu gotówkowego w kwocie 8.673,47 zł wynikającej z umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...) doprowadziła wskazany Bank do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 8.673,47 zł, w ten sposób, iż przy zawieraniu umowy kredytu gotówkowego przedłożyła oraz posłużyła się dokumentami potwierdzającymi tożsamość M. M. (1) oraz jej prawa majątkowe w postaci : dowodu osobistego, legitymacji emeryta - rencisty i informacji ZUS-u o wysokości emerytury, które to dokumenty dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, a nadto na tejże umowie podrobiła podpisy

M. M. (1) przez co wprowadziła pokrzywdzonego w błąd co do : osoby, która zawiera umowę, rzeczywistego zamiaru spłaty zaciągniętego kredytu oraz swojej sytuacji finansowej, czym działała na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W.

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

I. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. w granicach zarzutów punktów I, II, IV i V aktu oskarżenia oskarżoną **D. Z. (1)** uznaje za winną popełnienia tych czynów z tym odmiennym ustaleniem, iż w sposób opisany w tych zarzutach oraz zarzutach dotyczących Z. Z. (1), I. B. oraz K. B. działała wspólnie i w porozumieniu z tymi oskarżonymi oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie oraz dla współoskarżonych, to jest ustala, iż zachowanie oskarżonej opisane w tych zarzutach wypełniło każdorazowo formę stadialną dokonania przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z Z. Z. (1), I. B. i K. B., a nie pomocnictwa do tych przestępstw, z opisu czynu zarzucanego: - w punkcie I eliminuje zapis „w których to dokumentach jako ich wystawca poświadczyla nieprawdę co do zatrudnienia K. B.” oraz zapis „nierzetelne oraz poświadczające nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne” przyjmując w to miejsce, że opisane w zarzucie dokumenty zostały przez nią podrobione w celu użycia za autentyczne oraz następnie przedłożone celem zawarcia umowy kredytu, ustala kwotę niekorzystnego rozporządzenia mieniem na 42.000,00 złotych - w punkcie II ustala kwotę niekorzystnego rozporządzenia mieniem na 47.500,00 złotych oraz eliminuje z opisu czynu zapis „nierzetelne oraz” - w punkcie IV ustala kwotę niekorzystnego rozporządzenia mieniem na 95.000,00 złotych oraz eliminuje z opisu czynu zapis „nierzetelne” - w punkcie V ustala kwotę niekorzystnego rozporządzenia mieniem na 40.000,00 złotych, że czyn ten został popełniony w bliżej nieustalonym okresie czasu lecz nie później niż 10 kwietnia 2014 roku oraz eliminuje z opisu czynu zapis „nierzetelne oraz”,

każdy z tych czynów kwalifikuje z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., ustala, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91§1 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11§3 k.k., art. 91§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. skazuje D. Z. (1) na karę 2 (słownie: dwóch lat) pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k. wymierza oskarżonej karę grzywny w wysokości 200 (słownie: dwieście) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 20 (słownie: dwadzieścia) złotych;

II. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżoną **D. Z. (1)** uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego w punkcie III aktu oskarżenia kwalifikowanego z art. 297§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zb. z art. 275§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11§3 k.k. w zw. z art. 297§1 k.k. skazuje D. Z. (1) na karę 7 (słownie: siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k. wymierza oskarżonej karę grzywny w wysokości 50 (słownie: pięćdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 20 (słownie: dwadzieścia) złotych

III. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżoną **D. Z. (1)** uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego w punkcie VI aktu oskarżenia kwalifikowanego z art. 270§1 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 270§1 k.k. skazuje D. Z. (1) na karę 5 (słownie: pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 91§2 k.k., art. 85 k.k., art. 86§1 i 2 k.k. łączy orzeczone w punktach I-III wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny i wymierza oskarżonej **D. Z. (1)** karę łączną 2 (słownie: dwóch) lat i 6 (słownie: sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 225 (słownie: dwieście dwadzieścia pięć) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 20 (słownie: dwadzieścia) złotych;

V. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżoną **Z. Z. (1)** uznaje za winną popełnienia zarzucanego czynu, ustala kwotę niekorzystnego rozporządzenia mieniem na 95.000,00 zł oraz, że czynu tego dopuściła się działając wspólnie i w porozumieniu z D. Z. (1) oraz eliminuje z opisu czynu zwrot „nierzetelne oraz”, czyn ten kwalifikuje z art. 297§1 k.k. w zb. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11§3 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. skazuje Z. Z. (1) na karę 8 (słownie: ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k. wymierza oskarżonej karę grzywny w wysokości 100 (słownie: sto) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 10 (słownie: dziesięć) złotych;

VI. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżoną **I. B.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego czynu, ustala kwotę niekorzystnego rozporządzenia mieniem na 47.500,00 złotych oraz, że czynu tego dopuściła się działając wspólnie i w porozumieniu z D. Z. (1), eliminuje z opisu czynu zwrot „nierzetelne oraz”, czyn ten kwalifikuje z art. 297§1 k.k. w zb. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11§3 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. skazuje I. B. na karę 7 (słownie: siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k. wymierza oskarżonej karę grzywny w wysokości 100 (słownie: sto) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 10 (słownie: dziesięć) złotych;

VII. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego **K. B.** uznaje za winnego popełnienia obu zarzucanych czynów, w zakresie zarzutu z punktu I ustala kwotę niekorzystnego rozporządzenia mieniem na 42.000,00 zł oraz, że czynu tego dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z D. Z. (1) oraz również w celu uzyskania kwoty pochodzącej z przyznanego kredytu przez I. B., eliminuje z opisu czynu zwrot „nierzetelne oraz poświadczające nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne dokumenty” ustalając, iż dokumenty te zostały podrobione przez D. Z. (1), w zakresie zarzutu z punktu II ustala kwotę niekorzystnego rozporządzenia mieniem na 40.000,00 zł oraz, że czynu tego dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z D. Z. (1) oraz eliminuje z opisu czynu zwrot „nierzetelne oraz”, każdy z tych czynów kwalifikuje z art. 297§1 k.k. w zb. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., przy zastosowaniu art. 91§1 k.k. ustala, iż stanowią one ciąg przestępstw i za to przy zastosowaniu art. 91§1 k.k., art. 11§3 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. skazuje K. B. na karę 7 (słownie: siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 70 (słownie: siedemdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 10 (słownie: dwadzieścia) złotych;

VIII. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżoną **E. L.** uznaje za winną popełnienia obu zarzucanych czynów, w zakresie zarzutu z punktu I ustala kwotę niekorzystnego rozporządzenia mieniem na 40.000,00 złotych, w zakresie zarzutu z punktu II ustala kwotę niekorzystnego rozporządzenia mieniem na 8.500,00 zł, każdy z tych czynów kwalifikuje z art. 297§1 k.k. w zb. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zb. z art. 275§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., przy zastosowaniu art. 91§1 k.k. ustala, iż stanowią one ciąg przestępstw i za to przy zastosowaniu art. 91§1 k.k., art. 11§3 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. skazuje Z. L. na karę 6 (słownie: sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k. wymierza oskarżonej karę grzywny w wysokości 50 (słownie: pięćdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 10 (słownie: dwadzieścia) złotych;

IX. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonych w stosunku do oskarżonych **Z. Z. (1), I. B., K. B. i E. L.** kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący po 2 (słownie: dwa) lata;

X. na mocy art. 624 §1 k.p.k. zwalnia oskarżonych Z. Z. (1), K. B. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty

XI. na podstawie art. 626§1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 2,3,5 i art. 3 ust. 1 i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od:

- oskarżonej D. Z. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 838 (słownie: osiemset trzydzieści osiem) złotych tytułem części wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 1300 (słownie: tysiąc trzysta) złotych

- oskarżonej I. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 838 (słownie: osiemset trzydzieści osiem) złotych tytułem części wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 380 (słownie: trzysta osiemdziesiąt) złotych

- oskarżonej E. L. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1260,27 (słownie: tysiąc dwieście sześćdziesiąt i 27/100) złotych tytułem części wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 220 (słownie: dwieście dwadzieścia) złotych

UZASADNIENIE

co do oskarżonych D. Z. (1), K. B. i I. B., w stosunku do których złożono wnioski o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Od roku 2011 D. Z. (1) miała zarejestrowaną działalność gospodarczą pod firmą (...). W ramach tej działalności zajmowała się rzekomo pośrednictwem kredytowym oraz organizowaniem cateringu, jednak w rzeczywistości usług takich nie świadczyła. W 2013 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, oskarżona brała udział w wyludzeniu kredytów bankowych. W szczególności, D. Z. (1) namówiła K. B., I. B. i Z. Z. (1), by osoby te udały się do oddziału Banku (...) S.A. i zawarły przy jej udziale umowy kredytowe, wykorzystując dostarczone przez nią dokumenty. Zgodnie z ustaleniami, większość środków z uzyskanych kredytów miała otrzymać D. Z. (1):

(czyn zarzucany D. Z. (1) w punkcie 1.I. aktu oskarżenia oraz K. B. w punkcie 4.I. aktu oskarżenia)

Nieustalonego dnia, nie później jednak niż 12 listopada 2013 r. D. Z. (1) podrobiła dokumenty stwierdzające rzekome zatrudnienie K. B. w przedsiębiorstwie (...): zaświadczenie o zatrudnieniu, druki (...) za miesiące sierpień, wrzesień i październik 2013 r. Następnie przekazała je K. B., 12 listopada 2013 r. K. B. spotkał się z R. Ś., pracownicą oddziału Banku (...) S.A. przy ul. (...), której przedłożył wymienione dokumenty wraz z podpisanym własnoręcznie wnioskiem o przyznanie kredytu w kwocie 44.210,53 zł. Tego samego dnia oskarżony podpisał się na umowie kredytowej nr (...), którą za bank podpisała R. Ś.. Na podstawie umowy bank przelał pieniądze w kwocie 44.210,53 zł na rachunek bankowy oskarżonego o numerze (...) założony na podstawie umowy z 12 listopada 2013 r. Natychmiast po przelaniu pieniędzy, bank dokonał potrącenia prowizji za udzielenie kredytu w kwocie 2.210,53 zł.

Po uruchomieniu kredytu, środki pozostałe na wymienionym rachunku zostały rozdysponowane w następujący sposób:

- kwotę 3.000 zł przelano na rachunek na rachunek D. Z. (1) w (...) nr (...) tytułem „umowa zlecenie-zamknięcie 12.11.2013 r.”
- kwotę 30.000 zł przelano na rachunek A. W. (1) w Banku (...) S.A. o nr (...) tytułem „wpłata własna” – z rachunku tego korzystała oskarżona D. Z. (1);
- kwota 8.993 zł została wypłacona bezpośrednio w kasie Banku przez K. B..

Po wykorzystaniu środków pochodzących z kredytu, na rachunek K. B. zaczęły być realizowane wpłaty gotówkowe lub przelewy bezpośrednio przez D. Z. (1) lub osoby z nią powiązane. Następnie zaprzestano spłaty kredytu. W. stanu na dzień 24 maja 2017 r., do spłaty kapitału pozostawała kwota 31.302,68 zł.

(czyn zarzucany D. Z. (1) w punkcie 1.II. aktu oskarżenia oraz I. B. w punkcie 3. aktu oskarżenia)

Nieustalonego dnia, nie później jednak niż 20 listopada 2013 r. D. Z. (1) podrobiła dokumenty dotyczące rzekomego zatrudnienia I. B. w przedsiębiorstwie (...) J. L. (1) oraz druków (...) za miesiące sierpień, wrzesień i październik 2013 r. poprzez sporządzenie osnowy dokumentów nakreślenie na nich podpisów o treści (...). Następnie przekazała je I. B.. I. B. spotkała się tam z pracownicą banku, R. Ś., której przedłożyła wymienione dokumenty i złożyła wniosek o przyznanie kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny w kwocie 50.000 zł. Tego samego dnia zawarła umowę nr (...), którą za bank podpisała R. Ś... W wyniku zawarcia umowy, bank przelał pieniądze w kwocie 50.000 zł na rachunek bankowy oskarżonej o numerze (...) założony na podstawie umowy z 19 listopada 2013 r. Natychmiast po przelaniu pieniędzy, bank dokonał potrącenia prowizji za udzielenie kredytu w kwocie 2.500 zł.

Po uruchomieniu kredytu, środki w kwocie 47.500 zł pozostałe na wymienionym rachunku zostały przelane na rachunek A. W. (1) w Banku (...) S.A. o nr (...) tytułem „wpłata własna”. Z wymienionego rachunku za zgodą A. W. (1) korzystała oskarżona D. Z. (1).

Po wykorzystaniu środków pochodzących z kredytu, na rachunek I. B. zaczęły być realizowane przelewy bezpośrednio przez D. Z. (1) lub osoby z nią powiązane. Następnie zaprzestano spłaty kredytu. W. stanu na dzień 24 maja 2017 r., do spłaty kapitału pozostawała kwota 34.336,22 zł.

(czyn zarzucany D. Z. (1) w punkcie 1.III. aktu oskarżenia)

Nieustalonego dnia, nie później jednak niż 22 listopada 2013 r. D. Z. (1) podrobiła dokumenty dotyczące rzekomego zatrudnienia M. O. (2) w przedsiębiorstwie (...) oraz druków (...) za miesiące sierpień, wrzesień, i październik 2013 r. poprzez sporządzenie osnowy dokumentów i nakreślenie na nich podpisów o treści (...). Następnie 22 listopada 2013 r. spotkała się z pracownicą banku (...) S.A., R. Ś., której przedłożyła wymienione dokumenty, a także dowód osobisty i kartę emeryta-rencisty M. O. (2) i złożyła wniosek o przyznanie kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny w kwocie 13.157,89 zł, a następnie zawarła umowę nr (...). Na wniosku oraz umowie podrobiła wówczas podpisy M. O. (2).

Po uruchomieniu kredytu, środki w kwocie 12.500 zł pozostałe na wymienionym rachunku zostały przelane na rachunek A. W. (1) w Banku (...) S.A. o nr (...) tytułem „wpłata własna”. Z wymienionego za zgodą A. W. (1) korzystała oskarżona D. Z. (1).

Po wykorzystaniu środków pochodzących z kredytu, na rachunek M. O. (2) zaczęły być realizowane wpłaty gotówkowe przez D. Z. (1). 12 lutego 2014 r. kredyt został spłacony w całości.

(czyn zarzucany D. Z. (1) w punkcie 1.IV. aktu oskarżenia oraz Z. Z. (1) w punkcie 2. aktu oskarżenia)

Nieustalonego dnia, nie później jednak niż 25 listopada 2013 r. D. Z. (1) podrobiła dokumenty dotyczące rzekomego zatrudnienia M. Z. (1) w przedsiębiorstwie (...) oraz druków (...) za miesiące lipiec, sierpień, wrzesień i październik 2013 r. poprzez sporządzenie osnowy dokumentów nakreślenie na nich podpisów o treści (...). Następnie przekazała je Z. Z. (1), z którą 25 listopada 2013 r. udała się pod budynek oddziału (...) S.A. przy ul. (...) w G.. Osoby te spotkały się tam w samochodzie z pracownicą banku, R. Ś., której Z. Z. (1) przedłożyła wymienione dokumenty oraz dowód osobisty M. Z. (1) i złożyła wniosek o przyznanie kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny w kwocie 100.000 zł. Następnie podpisała się na umowie kredytowej nr (...), podrabiając na niej podpis o treści (...). Za bank podpisała się R. Ś.. W wyniku zawarcia umowy bank przelał pieniądze w kwocie 100.000 zł na rachunek o numerze (...) 1130 0000 1370 6730, założony 22 listopada 2013 r. na dane M. Z. (1). Natychmiast po przelaniu pieniędzy, bank dokonał potrącenia prowizji za udzielenie kredytu w kwocie 5.000 zł.

Po uruchomieniu kredytu, środki pozostałe na wymienionym rachunku zostały rozdysponowane w następujący sposób:

- kwotę 42.500 zł przelano na rachunek D. Z. (1) (...) tytułem „konsolidacje umowa zlecenie”;
- kwotę 50.000 zł przelano na rachunek nr (...) w Banku (...) S.A. należący do A. W. (1) tytułem „rozliczenie wpłaty gotówkowej umowa zlecenie”. Z wymienionego za zgodą A. W. (1) korzystała oskarżona D. Z. (1).

Po wykorzystaniu środków pochodzących z kredytu, na rachunek M. Z. (1) zaczęły być realizowane wpłaty gotówkowe lub przelewy bezpośrednio przez D. Z. (1) lub osoby z nią powiązane. Następnie zaprzestano spłaty kredytu.

(czyn zarzucany D. Z. (1) w punkcie 1.V. aktu oskarżenia oraz K. B. w punkcie 4.II. aktu oskarżenia)

Nieustalonego dnia, nie później jednak niż 10 kwietnia 2014 roku D. Z. (1) podrobiła dokumenty dotyczące rzekomego zatrudnienia K. B. w przedsiębiorstwie Handel (...) oraz Warzywami A. L. (2) oraz druków (...) za miesiące wrzesień, październik, listopad i grudzień 2013 r. poprzez sporządzenie osnowy dokumentów nakreślenie na nich podpisów o

treści (...). Następnie przekazała je K. B.. 25 listopada 2013 r. K. B. spotkał się z R. Ś., której przedłożył wymienione dokumenty i złożył wniosek o przyznanie kredytu gotówkowego w kwocie 42.105,26 zł. Tego samego dnia oskarżony zawarł umowę kredytu nr (...), którą za bank podpisała R. Ś.. W wyniku zawarcia umowy bank przelał pieniądze w kwocie 42.105,26 zł na rachunek bankowy oskarżonego o numerze (...) założony na podstawie umowy z 12 listopada 2013 r. Natychmiast po przelaniu pieniędzy, bank dokonał potrącenia prowizji za udzielenie kredytu w kwocie 2.105,26 zł.

Po uruchomieniu kredytu, środki w kwocie 12.500 zł pozostałe na wymienionym rachunku zostały przelane na rachunek A. W. (1) w Bank (...) S.A. o nr (...) tytułem „wpłata własna”. Z wymienionego za zgodą A. W. (1) korzystała oskarżona D. Z. (1).

Po wykorzystaniu środków pochodzących z kredytu, na rachunek K. B. zaczęły być realizowane wpłaty gotówkowe lub przelewy bezpośrednio przez D. Z. (1) lub osoby z nią powiązane. Następnie zaprzestano spłaty kredytu. W. stanu na dzień 24 maja 2017 r., do spłaty kapitału pozostawała kwota 36.993,47 zł.

Dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonej I. B. – k. 680, 1140-1140v, 1231; częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. B. – k. 710, 1140v; wyjaśnienia podejrzanego M. Z. (1) – k. 746; częściowo wyjaśnienia Z. Z. (1) – k. 839, 1139v; częściowo wyjaśnienia oskarżonej D. Z. (1) – k. 1230v-1231; zeznania świadka M. O. (1) – k. 84; częściowo zeznania świadka A. L. (3) – k. 85-87; częściowo zeznania świadka M. M. (2) – k. 98-100; częściowo zeznania świadka M. S. (1) – k. 107-110; częściowo zeznania świadka P. S. – k. 111-112; częściowo zeznania świadka D. S. – k. 113-115; częściowo zeznania świadka S. J. – k. 535-536; częściowo zeznania świadka A. R. (1) – k. 123-124, 447; częściowo zeznania świadka K. S. – k. 435; zeznania świadka A. K. – k. 218; zeznania świadka J. G. – k. 544, 649; częściowo zeznania świadka L. R. – k. 481; częściowo zeznania świadka M. S. (2) – k. 1593-1594; częściowo zeznania świadka J. S. – k. 1592-1593; częściowo zeznania świadka K. M. – k. 1584-1586; zeznania świadka M. O. (1) – k. 1517-1518; częściowo zeznania świadka R. L. (1) – k. 519, 1519; częściowo zeznania świadka M. K. – k. 69, 1520-1521; częściowo zeznania świadka A. L. (1) – k. 165v, 188, 1441v-1442; częściowo zeznania świadka R. Ś. – k. 141-142, 497v, 1237-1238; częściowo zeznania świadka J. K. – k. 139v-140v, 1235v-1236; częściowo zeznania świadka H. K. – k. 143-144v, 1236-1236v; częściowo zeznania świadka B. M. – k. 81-82, 1522; zeznania świadka A. L. (2) – k. 163v-164; częściowo zeznania świadka G. S. – k. 72-74, 145v, 1229-1230; pismo z Banku (...) S.A. – k. 20; kopie historii rachunków – k. 21-21v, 42, 43, 66; dokumentacja kredytowa – zał. nr 1 (segregator); informacja z ZUS – k. 368, 387, 393-396; opinia biegłego z zakresu badań pisma – k. 589-642, 785-803, 1151-1171; pismo (...) k. 4,7, 20, 1262, 1734-1735; dokumentacja dotycząca rachunków w banku (...), zestawienia transakcji – k. 1263-1387;

(czyn zarzucany D. Z. (1) w punkcie 1.VI. aktu oskarżenia)

Nieustalonego dnia, nie później jednak niż 3 października 2013 r. D. Z. (1) podrobiła zaświadczenie o rzekomym zatrudnieniu K. K. (1) w OSK G. S. w ten sposób, że nakreśliła zapisy słowne i cyfrowe stanowiące ośnowę dokumentu oraz podpisała się na nim jako (...). Nadto podrobiła dokumenty sporządzone rzekomo przez K. K. (1) w postaci oświadczenia o poddaniu się egzekucji i oświadczenia o odstąpieniu od umowy kredytu gotówkowego – poprzez nakreślenie na nich podpisów (...). Wymienione dokumenty zostały dołączone do dokumentacji związanej z umową kredytową nr (...) zawartą z Bankiem (...) S.A. przez K. K. (1) dnia 3 października 2013 r.

Kwota 83.900 zł przekazana przez bank tytułem kredytu na rachunek o numerze (...) została rozdysponowana w następujący sposób:

- kwotę 38.900 zł przelano na rachunek D. Z. (1) w (...) o numerze (...) „całkowite zamknięcie umowy kredytowej”;
- kwotę 20.000 zł tytułem przelano na rachunek o numerze (...) 1130 0000 1340 2110 należący do M. K. tytułem wpłata;
- kwotę 25.000 zł przelano na rachunek D. Z. (1) w Banku (...) S.A. o numerze (...) tytułem „zamknięcie umowy”.

Dowody: częściowo zeznania świadka G. S. – k.74, 145, 1129-1129v; dokumentacja kredytowa – zał. nr 1 (segregator); pismo (...) k. 4-7, 20 (...), (...) - (...); informacja z ZUS – k. 368, 387, 393-396; opinia biegłego z zakresu badań pisma – k. 589-642;

W dniach 15 listopada 2012 r. i 26 listopada 2012 r. E. L., za namową D. Z. (1) i M. S. (2) wyludziła 2 kredyty bankowe:

(czyn zarzucany E. L. w punkcie 5.I. aktu oskarżenia)

14 listopada 2012 r. oskarżona udała się do oddziału Banku (...) S.A. w G. przy ul. (...), gdzie spotkała się z pracownicą banku (...). Złożyła wówczas wniosek o przyznanie kredytu w kwocie 40.816,33 zł opatrzonej podpisem o treści M. L.. Do wniosku przedłożyła legitymację emeryta-rencisty M. M. (1) oraz informację o wysokości jej emerytury, a także dowody osobiste – swój oraz M. M. (1). Pracownica banku skserowała te dokumenty, zaznaczając na kopii, że E. L. występuje jako pełnomocnik matki. Na podstawie wymienionych dokumentów została wydana pozytywna decyzja kredytowa. 15 listopada 2012 r. E. L. ponownie udała się do oddziału Banku (...) S.A. w G. przy ul. (...), gdzie podpisała umowę nr (...), kreśląc na niej podpis o treści (...). W wyniku zawarcia umowy, bank przełał pieniądze w kwocie 40.816,33 zł na wskazany przez oskarżoną rachunek bankowy o numerze (...) założony na podstawie umowy z 14 listopada 2012 r. Natychmiast po przelaniu pieniędzy, bank dokonał potrącenia prowizji opłaty przygotowawczej w kwocie 816,33 zł.

Po uruchomieniu kredytu, środki pozostałe na wymienionym rachunku zostały rozdysponowane w następujący sposób:

- kwotę 20.000 zł przelano na rachunek D. Z. (1) (Trójmiejska H.) o numerze (...) tytułem „M. S. (2)-konsolidacja”;
- kwota 19.900 złotych została wypłacona bezpośrednio w kasie Banku przez E. L..

Po wykorzystaniu środków pochodzących z kredytu, na rachunek oszczędnościowo K. B. zaczęły być realizowane wpłaty gotówkowe lub przelewy bezpośrednio przez D. Z. (1) lub osoby z nią powiązane.

(czyn zarzucany E. L. w punkcie 5.I. aktu oskarżenia)

26 listopada 2012 r. oskarżona udała się do oddziału Banku (...) S.A. w G. przy ul. (...), gdzie ponownie gdzie spotkała się z pracownicą banku (...). Złożyła wówczas drugi wniosek kredytowy, tym razem na kwotę 8.673,47. Do wniosku przedłożyła legitymację emeryta-rencisty M. M. (1) oraz informację o wysokości jej emerytury, a także dowody osobiste – swój oraz M. M. (1). Pracownica banku podobnie jak za pierwszym razem zaznaczyła, że E. L. występuje jako pełnomocnik matki. Na podstawie wymienionych dokumentów została wydana pozytywna decyzja kredytowa. Tego samego dnia E. L. podpisała umowę kredytową nr (...), kreśląc na niej podpis o treści (...). W wyniku zawarcia umowy, bank przełał pieniądze w kwocie 8.673,47 zł na wskazany przez oskarżoną rachunek bankowy o numerze (...) założony na podstawie umowy z 14 listopada 2012 r. Natychmiast po przelaniu pieniędzy, bank dokonał potrącenia prowizji opłaty przygotowawczej w kwocie 173,47 zł.

Po uruchomieniu kredytu, kwota 20.000 zł znajdująca się na rachunku M. M. (1) została przelana na rachunek D. Z. (1) (Trójmiejska H.) o numerze (...) tytułem „umowa zlecenie M. S. (2)”.

Po wykorzystaniu środków pochodzących z kredytu, na rachunek oszczędnościowo K. B. zaczęły być realizowane wpłaty gotówkowe lub przelewy bezpośrednio przez D. Z. (1) lub osoby z nią powiązane.

Dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonej E. L. – k. 1141-1142; częściowo zeznania świadka R. Ś. – k. 141-142, 497v, 1237-1238; częściowo zeznania świadka J. K. – k. 139v-140v, 1235v-1236; częściowo zeznania świadka H. K. – k. 143-144v, 1236-1236v; dokumentacja kredytowa – zał. nr 1 (segregator); historia rachunku – k. 30-33; informacja z ZUS – k. 368, 387, 393-396; opinia biegłego z zakresu badań pisma – k. 589-642, 652; pismo (...) k. 1262, 1734-1735;

Podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego D. Z. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów zabronionych oraz odmówiła składania wyjaśnień. Stanowisko swe podtrzymała na rozprawie. Te podpisy, które są na dokumentach, budzą jej zastrzeżenia, że zostały przeze nią. Miała nieoficjalną współpracę z (...) i wypisywała wszystkim oskarżonym i świadkom dokumenty do kredytów. Nie przypomina sobie, aby miała dokumenty w rękę i nakreślała tam i nie przypomina sobie, aby je miała w rękę i podpisywała się za osoby. Ta sprawa to jest celowa nagonka na jej osobę. Spłacała raty kredytowe oskarżonych na podstawie umów zleceń, które miała z nimi podpisane. Nie przypomina sobie co do obecnych oskarżonych, aby jej ktoś dawał na spłatę rat. Ma wszystko w dokumentach. Zapis w historii rachunków. Nie zatrudniała K. B.. Nie wie, skąd zaświadczenie o jego zatrudnieniu w tej firmie. Nie ma pojęcia skąd się wzięły druki ZUS, raporty miesięczne dla osoby ubezpieczonej w tej firmie. Zna J. L. (1). To była klientka. Nie przypomina sobie, czy zatrudniała I. B.. Była w biurze rachunkowym, w którym się rozlicza, więc można to sprawdzić. Nie przypomina sobie, abym nakłaniała współoskarżonych do podpisywania dokumentów po zainteresowaniu się sprawą przez organy ścigania. Nie przypomina sobie, aby znała O.. On chyba nie był klientem, nie przypomina sobie go za bardzo. Nie przypomina sobie okoliczności związanych z kredytem dla pana Z.. Zna A. L. (1). To była klientka. Pośredniczyła w umowie dla K. B.. To nie do niej pytanie, skąd się wzięły zaświadczenia ZUS i druki. Procedura jest taka, że klient sam ma dostarczyć druki, osoba starająca się o kredyt musi rozmawiać przez telefon z bankiem lub przejść wizytację z banku w miejscu pracy. Nie ma pojęcia skąd w (...) wzięły się dokumenty pana K.. Nigdy nic nie podrabiała.

Przesłuchana w charakterze podejrzanego Z. Z. (1) wyjaśniła, że przyznaje się tylko do tego, że podpisała się za męża na dokumentach. Dodała, że straciła prace i musiała płacić inne raty. Fakt ten wykorzystała jej ciocia, która obecnie nie żyje. Ona też poznała podejrzaną z D. Z. (1). Podejrzana mówiła, że jej mąż się nie zgodzi, ale jakoś dała się zagadać. Jej ciocia skserowała dowód osobisty jej i M. Z. (1) i przekazała D. Z. (1). Z. Z. (1) miała inne kredyty i D. Z. (1) powiedziała, że ona je skonsoliduje i że dodatkowa pieniądze z tego będą. Po jakimś czasie była jakaś kontrola w banku (...) wysłała ją do R. Ś., która potwierdziła tą kontrolę. Do podpisania umowy doszło w samochodzie pod bankiem. D. Z. (1) dawała podejrzaną jakieś pieniądze na wpłacanie rat. Z. Z. (1) stwierdziła, że nie wiem dlaczego to zrobiła, ale czuje się zmanipulowana przez D. Z. (1). Obecnie nie utrzymuje z nią żadnych kontaktów. Stanowisko swe i wyjaśnienia podtrzymała na rozprawie. Po okazaniu dokumentów wyjaśniła, iż na wniosku kredytowym złożyła podpis M. Z. (1). To ona składała parafkę w kształcie litery Z. Również nakreśliła podpis męża na informacji dot. wnioskodawcy. Na zaświadczeniu pracodawcy o zatrudnieniu to nie ona złożyła podpis. Wszystko na zaświadczeniach D. Z. (1) wypełniała. Mąż nie pracował w tej firmie, co jest na wniosku. Składałam parafki na umowie kredytowej. Na oświadczeniu o poddaniu się egzekucji to ona złożyłam podpis za męża. Również parafowała umowę o spłatę kredytu. Pamięta, że czegoś nie podpisała i oskarżona Z. powiedziała że to podpisze. Nie jestem pewna, czy nie nakreśliła podpisu męża na dyspozycji pobrania.

Przesłuchany w charakterze podejrzanego K. B. wyjaśnił, że rozumie o co jest podejrany, ale uważa, że został wkopany. Dodał, że nie wyłudził żadnego kredytu i nie widział żadnych pieniędzy. Podejrany wskazał, że zawierał tylko jedną umowę, tą pierwszą. Co do drugiej umowy to było tam duże przekrętów. Córka podejrzanego także została tak wrobiona. K. B. podał, że nigdzie nie pracował i był na rencie. Druga umowa została przez niego podpisana ale miała być mniejsza. Z tymi umowami ma związek (...) i córka. Na rozprawie odmówił składania wyjaśnień. Podtrzymał wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego. Ustosunkował się do okazanych dokumentów dotyczących kredytów objętych zarzutami. Nigdy nie był w banku dot. sprawy. Nie wie, gdzie bank jest. Raz widział D. Z. (1), bo przyjechała do córki. Nie rozmawiał z nią. Córka przynosiła jakieś puste dokumenty, on je podpisywał. Uwierzył córce. Nie posiada rachunku w żadnym banku. Miał tylko pomóc córce spłacić kredyty. Tak było że córka przyniosła jakieś formularze on je podpisał chciał pomóc córce. Ona miała jakąś pożyczkę chciała żeby jej pomógł ale on się na tym nie zna. Wie co to jest pożyczka i kredyt. Jakies pieniądze się dostaje np. z banku i to potem trzeba oddać. Ona powiedziała że on miał wziąć tą pożyczkę a ona miała ją spłacić. Jedna pożyczka to miała być. Ona z panią D. działały tak powiedziała córka. Podpisywał jakieś puste kartki. Tam było coś napisane ale nie mam pojęcia co, były i puste i z czymś napisanym. Córka mówiła że tam jest jakaś pożyczka ale mówiła nie będzie kłopotów. Córka mówiła jemu, że te pieniądze poszły do pani D. na konto. Mówił córce „jak to tam poszły skoro to miały być Twoje pieniądze”.

Przesłuchana w charakterze podejrzanego I. B. wyjaśniła, że wie o co jest podejrzana i nie przyznaje się do zarzucanego jej czynu. Podejrzana stwierdziła, że w miesiącu maju 2013 r. mąż ją porzucił i zostawił z długami. Większość kredytów była wspólnie zaciągnięta z mężem i I. B. nie była w stanie ich sama spłacać. Podejrzana starała się o konsolidację kredytów, ale banki odmawiały. Pewnego razu J. L. (2) powiedziała jej, że ma doradcę bankowego w osobie D. Z. (1), która mogłaby pomóc skonsolidować kredyty. Podejrzana stwierdziła, że celem tego kredytu w (...) była spłata zaległości i posiadanie jednej niskiej raty. I. B. potwierdziła, że zawarła umowę, a podpisy na niej składała w banku. Z jej wyjaśnień wynika, że nie wiedziała jaki będą tego konsekwencje. Zdaniem przesłuchiwanej nie otrzymała ona 50.000 zł, a przelew poszedł na konto D. Z. (1). Z tego co podejrzana wie to w procedurze udzielania kredytu był jakiś druk in blanco i I. B. go podpisała. Podejrzana zawarła umowę kredytową, ale pieniądze otrzymała D. Z. (1), a następnie wcześniejsze umowy zostały spłacone. Obecnie rata jest wysoka, a tego kredytu nikt nie płaci. Jak podejrzana brała kredyt to rata była 1.200 zł, ale D. Z. (1) miała to tak załatwić, żeby rata nie przekraczała 700 zł. Podejrzana zaprzeczyła aby pracowała w firmie (...) i nie wie skąd wzięły się tam takie dokumenty. I. B. wskazała, że nie czytała umowy przy jej podpisywaniu. Wszystkie wsteczne kredyty podejrzaney zostały spłacone. Obecnie nikt nie spłaca opisanego kredytu. Zdaniem przesłuchanej J. L. (1) nic nie miała z tym wspólnego poza tym, że skontaktowała podejrzaną z D. Z. (1). Wyjaśniając na rozprawie podała, iż w 2013 r. mąż ją zostawił z dnia na dzień, została z 3 kredytami, raty to było ¾ pensji. Starła się w bankach o zmniejszenie rat, ale to było niemożliwe, nikt nie chciał dać nowego kredytu, współwłaścicielem był mąż. Spotkała panią D. w E. przypadkowo, powiedziała że ma dużo znajomych w banku, zajmuje się pośrednictwem, że jak ma problem to może się do niej zgłosić, zostawiła wizytówkę z telefonem. Nie znała jej wcześniej. Była również w okresie wypowiedzenia w pracy, zmieniała pracę. Skontaktowała się D. Z. (1), opowiedziała o swojej sytuacji, ta powiedziała, że pomoże jej te kredyty skonsolidować. Miała zadłużenia ok. 60 tys. zł. Nie miała czasu na załatwianie tych spraw, bo miała dzieci, skupiła się na nich. Nie zwracała uwagi, co Z. przekłada do podpisania. Kredyty zostały spłacone, ale z innych pieniędzy, z tych z kredytu ojca. Z. pytała się, czy ma w rodzinie kogoś do ubezpieczenia. Zostały wzięte 2 kredyty na ojca. Nie miała już nad tym kontroli. Z tego co wie, pieniądze poszły na konto pani D., nie wie co z nimi robiła. Pani L. nigdy nie widziała na oczy. Nie zdawała sobie sprawy z konsekwencji, miało by dobrze. Pani D. powiedziała, że będą spłacane ZUSy i podatki i wszystko będzie zgodne z prawem, że nic im nie zrobią. Nie pracowała w firmie (...). Podpisywała umowę kredytową i in blanco polecenie przelewu. Umowę kredytową podpisywała w banku przy pani I. Ś..

Wyjaśnienia oskarżonych: D. Z. (1) k. 658-660, 697-699, 772-774, 852-854, 1145v, 1230-1231v, 1590, (...), I. B. k. 678-680, 1148-1148v, 1231v, 1708v-1709 K. B. k. 708-710, 1148v-1141 /błąd w numeracji kart/, (...), Z. Z. (1) k. 837-839, 1147v-1148, 1231;

D. Z. (1) była czterokrotnie karana.

Dowody: karta karna – k. 1748-1750; odpisy wyroków – k. 1823-1864, 687-688, 753-754, 755;

Oskarżeni K. B. i I. B. nie byli dotąd karani.

Dowody: karty karne – k. 1745, 1747;

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonej Z. Z. (1), zeznaniach świadków M. O. (1), M. M. (1), J. L. (1), D. S., M. S. (2), J. S., K. S., A. K., L. R., M. S. (1), P. S. i J. G., opiniach biegłych z zakresu badań pisma oraz psychiatrii, a także na dokumentach urzędowych i prywatnych. Na wyjaśnieniach oskarżonych K. B., I. B. i E. L., a także na zeznaniach świadków G. S., M. Z. (1), A. R. (1), A. L. (1), J. K., R. Ś., H. K., A. B., M. K., B. M., A. L. (3), K. M., S. J., A. W. (1), R. L. (2), K. S. sąd oparł się częściowo.

Oskarżona **D. Z. (1)** nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. W swych wyjaśnieniach kwestionowała fakt podrobienia podpisów na dokumentach wymienionych w akcie oskarżenia. Twierdziła, że miała nieoficjalną współpracę z (...) i wypisywała klientom dokumenty do kredytów. Za każdy kredyt otrzymywała prowizję na podstawie

umowy zlecenia albo umowy brokerskiej. Ona spłacała raty kredytowe na podstawie tych umów, pieniądze trafiały do M. W. D. Z. (1), niniejsza sprawa to „nagonka” na jej osobę (k. 1230v). Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom D. Z. (1), gdyż były one nie tylko niespójne oraz sprzeczne ze wskazaniami doświadczenia życiowego, lecz nade wszystko stały one w sprzeczności wobec większości dowodów przeprowadzonych w sprawie. Zebrane dowody, a zwłaszcza wyjaśnienia współoskarżonych, zeznania świadków, a także opinie z zakresu badań pisma wskazują na to, że oskarżona współorganizowała proceder polegający na wyludzaniu kredytów bankowych m.in. dla siebie poprzez dostarczanie innym osobom sfalszowanych, stwierdzających nieprawdę dokumentów o ich zatrudnieniu i nakłanianie tych osób do zawarcia stosownych umów. W tym miejscu należy zaznaczyć, że zdecydowana większość środków przelanych na rachunki bankowe założone na dane K. B., I. B., M. O. (1) i M. M. (1) została przelana na rachunki bankowe należące do D. Z. (1) bądź rachunki założone na dane innych osób, z których oskarżona korzystała (w przypadku czynów ujętych w punktach 1.I. do 1.V. aktu oskarżenia, rachunek A. W. (1) - k. 4-6). Jak wspomniano wyżej, D. Z. (1) utrzymywała, że była jedynie pośrednikiem między bankiem a klientem. Z zebranych dowodów wynika, że oskarżona była znana pracownikom banku jako klientka. Z zabezpieczonej dokumentacji nie wynika, jakoby pełniła ona rolę pośrednika albo brokera kredytowego. Oczywiście jest, że w sytuacji gdyby nawet oskarżoną łączyły jedynie umowy z klientami (działalność brokerska), władze banku wiedziałyby o tym, gdyż w takiej sytuacji zachowałyby się informacje wskazujące na kierowanie przez nią zapytań ofertowych w interesie klientów (np. wiadomości mailowe). Jednak nawet działanie w takim charakterze nie wykluczałoby popełnienia przez oskarżoną zarzucanych jej czynów. Z ekonomicznego punktu widzenia nie było żadnego uzasadnienia do tego, by oskarżona (rzekomo jedynie pośrednik) przejmowała dla siebie większość środków pochodzących z wypłaconych kredytów, a następnie te kredyty spłacała. W sposób bezpośredni na sprawstwo oskarżonej wskazuje fakt podrobienia przez nią dokumentów wymienionych w akcie oskarżenia (vide: opinia z zakresu badań pisma – k. 589-642). Nadto, na okoliczność uczestnictwa przez D. Z. (1) w procederze wyludzania kredytów wskazują wyjaśnienia współoskarżonych oraz zeznania wielu spośród przesłuchanych w sprawie świadków. Każdy ze współoskarżonych obciążył w swych wyjaśnieniach D. Z. (1), wskazując ją jako organizatorkę przedsięwzięcia, która dostarczała podrobione dokumenty, a nawet dostarczała podpisane umowy do banku (K. B.). Świadkowie G. S., A. L. (1), M. K., J. S., K. S., M. S. (2), B. M., A. L. (3), K. M., M. S. (1), D. S., S. J. i L. R. opisali w swych zeznaniach szereg zdarzeń nieobjętych aktem oskarżenia, wskazujących na mechanizm działania D. Z. (1) i współdziałających z nią osób. Podobnie jak pozostali oskarżeni, świadkowie ci wskazali, D. Z. (1) załatwiała dokumenty potwierdzające ich rzekome zatrudnienie, Świadkowie A. W. (1) i K. M. potwierdziły, że udostępniły oskarżonej swe rachunki bankowe przy pomocy których, jak ustalono, oskarżona obracała pieniędzmi pochodzącymi z kredytów.

Oskarżona **Z. Z. (1)** przyznała się jedynie do tego, że podpisała się na męża na „tych dokumentach” (k. 836), następnie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu (k.1139v). Wyjaśniła, że straciła pracę i musiała płacić raty. Dopuściła się tego za namową ciotki, która też miała długi. Do podpisania umowy doszło w samochodzie przed bankiem. Potem D. Z. (1) dawała jej jakieś pieniądze na spłatę rat. Sąd dał wiary wyjaśnieniom Z. Z. (1) w zakresie, w jakim przyznała się do popełnienia czynu, a następnie opisała przebieg wydarzeń, z uwzględnieniem roli D. Z. (1). Wyjaśnienia oskarżonej w tej części były logiczne i konsekwentne, nadto znalazły oparcie w pozostałym materiale dowodowym. Sąd nie dał jednak wiary oskarżonej, w zakresie, w jakim odniosła się do swojej motywacji. Jej wyjaśnienia w tym zakresie były sprzeczne. Z. Z. (1) najpierw podała, że nie miała za co spłacać rat i właśnie dlatego dała się namówić ciotce. Następnie wskazała, że za zaciągnięcie kredytu miała otrzymać od ciotki 1.000 zł (co wskazuje na to, że pieniądze miała otrzymać ciotka). Wreszcie stwierdziła, że chciała pomóc M. Z. (2). Z pism (...) (k. 1262, 1734-1735) wynika, że środki uzyskane tytułem kredytu zostały przelane na rachunki D. Z. (1) i A. W. (1). Można więc przyjąć, że Z. Z. (1) nie miała wpływu na co środki te zostaną przeznaczone, lecz interesowała ją jedynie zapłata za zawarcie umowy.

Oskarżony **K. B.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Początkowo wyjaśnił, że został „wkopany” (k.709). Nie wyludził żadnego kredytu, bo nie widział żadnych pieniędzy. Zawarł tylko jedną umowę. On nic nie wie o dokumentach, które zostały dołączone. Chciał pomóc córce. Na rozprawie K. B. zaprzeczył, że podpisał się na umowach i wnioskach kredytowych (k.1140v). Następnie (k. 1525) wyjaśnił, że nie umie czytać, ani pisać. Podpisuje się jedynie „z pamięci”. Podpisywał jedynie puste dokumenty, które przyniosła córka. Nie wiedział,

co podpisuje. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom K. B. w opisanym wyżej zakresie, gdyż były niespójne, sprzeczne ze wskazaniami doświadczenia życiowego, a nadto stały w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym. Dane udostępnione przez (...) S.A. podważają stwierdzenie, jakoby oskarżony nie otrzymał nic z udzielonego kredytu, gdyż kwota 8.993 zł została przez niego wypłacona bezpośrednio w kasie banku (k. 1262, 1734-1735). W tym miejscu należy zaznaczyć, że nawet gdyby oskarżony rzeczywiście nic nie otrzymał, to nie mogłoby to w żaden sposób wyłączać jego odpowiedzialności. Wbrew początkowym wyjaśnieniom, K. B. zdawał sobie sprawę z tego, co robi. Oskarżony sam przyznał (k. 1525), że córka prosiła go o pomoc w sprawie pożyczki. Nie sposób założyć, że nie interesował się on tym, w jaki sposób mógłby tej pomocy udzielić. Pomimo wykształcenia podstawowego, oskarżony rozumie, czym jest umowa pożyczki i kredytu. Okolicznością powszechnie znaną jest to, że w celu uzyskania takiego wsparcia finansowego w banku, należy przedstawić dokumenty potwierdzające dochód. Skoro dochód oskarżonego był tak niski (renta), musiał on wiedzieć, że do wniosków kredytowych dołączone zostaną dokumenty potwierdzające jego rzekome zatrudnienie. Z zeznań żony oskarżonego, A. B. (k. 504v) wynika, iż oboje podjęli decyzję o zawarciu umowy kredytowej, mimo że K. B. nie był nigdzie zatrudniony. Twierdzenie, jakoby oskarżony nie umiał czytać i pisać jest całkowicie niewiarygodne. W takiej sytuacji niemożliwe byłoby ukończenie przez niego 6 klas szkoły podstawowej. Ponadto, podpisy na dowodowych wnioskach i umowach (zał. 1) zdradzają, że nakreśliła je osoba o wyrobionym charakterze pisma – co można stwierdzić nawet nie posiadając informacji specjalnych. Biegły z zakresu badań pisma potwierdził, że zostały nakreślone przez oskarżonego (k. 1151-1169). Oskarżony podniósł wreszcie tę okoliczność dopiero po rozpoczęciu przewodu sądowego, na długo po złożeniu pierwszych wyjaśnień.

Oskarżona **I. B.** nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Wyjaśniła, że chciała skonsolidować kredyty i dlatego skorzystała z usług (...). Ona nie wiedziała, jakie będą konsekwencje tego, co D. Z. (1) robi. Nie czytała umowy. Nie była świadoma tego, co D. Z. (1) przedkłada jej do podpisania. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom I. B. w opisanym zakresie. Oskarżona jest osobą zdrową psychicznie, doświadczoną życiowo. W momencie popełnienia czynu zdawała sobie sprawę z tego na czym polega umowa kredytu. Nie sposób dać wiary, iż oskarżona nie wiedziała, że bierze udział w oszustwie. I. B. przyznała, że nigdy nie pracowała w przedsiębiorstwie (...) – co zostało poświadczane w dołączonym do wniosku kredytowego dokumencie. Zdaniem sądu, nie jest również wiarygodne stwierdzenie, że pieniądze pochodzące z kredytu miały być przeznaczone dla oskarżonej. Po pierwsze, I. B. zawarła umowę (...) dni po swoim ojcu, K. B. który rzekomo też miał być oszukany przez D. Z. (1). Ponadto, oskarżona stwierdziła, że wiedziała, co robi i podpisała jakiś druk in blanco, na którym było napisane, na który rachunek należy przelać pieniądze (k. 680). Jest to sprzeczność. Skoro oskarżona wiedziała, że druk dotyczył rachunku, na który trzeba przelać pieniądze, to oznacza, że wiedziała, co podpisuje. A skoro w piśmie wskazano rachunek, to oznacza, że nie został on podpisany in blanco.

Oskarżona **E. L.** początkowo oświadczyła, że nie rozumie o co jest podejrzana i nie może się wypowiedzieć, czy się przyznaje, czy też nie (k. 722). Następnie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i wyjaśniła, że do zaciągnięcia kredytów namówiły ją M. S. (2) i D. Z. (1). Dokonały tego dzięki temu, że oskarżona cierpi na depresję. W związku z tym jest osobą bardzo nerwową i związku z namowami zaczęła się bać. Była u kresu wytrzymałości i uległa. Chciała, żeby się od niej odczepiły. E. L. stwierdziła również, że została zmanipulowana i podpisała wiele dokumentów nie czytając ich. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej w tym zakresie. Oskarżona nie jest osobą chorą psychicznie (cierpi jedynie z powodu zaburzeń psychicznych), obdarzoną doświadczeniem życiowym i posiadającą wyższe wykształcenie. W momencie popełnienia czynu zdawała sobie sprawę z tego na czym polega umowa kredytu. Nie sposób dać wiary, iż oskarżona nie wiedziała, że bierze udział w oszustwie. Zwłaszcza, że przyznała, że do wniosków kredytowych zostały dołączone dokumenty potwierdzające jej rzekome zatrudnienie. Pozyskane w toku postępowanie opinie z zakresu psychiatrii nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że zawierając umowy miała zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania postępowaniem. Takich skutków nie wywołują zaburzenia depresyjno-lękowe, z powodu których cierpi.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom Z. Z. (1), K. B., I. B. i E. L. w zakresie, w jakim osoby te obciążały D. Z. (1), gdyż wyjaśnienia te korespondowały z materiałem dowodowym omówionym przy okazji wyjaśnień D. Z. (1). Tym niemniej, jak wynika z

powyższego, Sąd nie podszedł do tych wyjaśnień bezkrytycznie w zakresie, w jakim oskarżeni ci starali się przypisywać jej całą odpowiedzialność za doprowadzenie do wyłudzenia kredytów.

Świadek **M. Z. (1)** skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań (k. 1128v). Sąd odczytał jego wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego, w których zaprzeczył on, iż podpisał się na umowie nr (...), co potwierdziła opinia z zakresu badań pisma. Jego zdaniem podpis Z. Z. (1) na oświadczeniu również jest podrobiony. W. niego, umowę podpisała D. Z. (1), która została mu przedstawiona przez jego ciotkę. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom M. Z. (1) w zakresie, w jakim utrzymywał on, że nie miał świadomości, że umowa została podpisana przez Z. Z. (1), a on sam nie odgrywał żadnej roli przy zaciąganiu kredytu. Podejrzany udostępnił przecież D. Z. (1) swój dowód osobisty. Jest oczywiste, że gdyby nie miał on w żaden sposób uczestniczyć przy zawarciu umowy, to nie byłoby żadnego powodu, by przekazywał tenże dokument. Doświadczenie życiowe podpowiada, że M. Z. (1) świadomie przekazał żonie dowód osobisty, w celu wyłudzenia kredytu. Ta okoliczność nie miała jednak istotnego znaczenia dla wyjaśnienia sprawy.

Świadek **G. S.** zeznał, iż wypisywał dla D. Z. (1) zaświadczenia dotyczące rzekomego zatrudnienia innych osób w jego przedsiębiorstwie (w tym zaświadczenie wymienione w punkcie 1.VI. aktu oskarżenia). Sąd nie dał jednak wiary zeznaniom tego świadka w zakresie, w jakim utrzymywał on, że nie wiedział, iż dokumenty te posłużą do wyłudzenia kredytów. Zamiar przestępnego użycia takich dokumentów powinien być dla świadka oczywisty i to nie tylko dlatego, że jest on przedsiębiorcą. Ponadto, zeznania D. S. (syna świadka) oraz zeznania M. S. (2) i M. S. (1) wskazują na to, G. S. świadomie brał udział w wyłudzeniu kredytów.

Świadek **M. O. (1)** zeznał, że nie zna D. Z. (1) i nie zawierał żadnej umowy kredytowej w (...) S.A. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, gdyż opinia z zakresu badań pisma wykazała, że nie podpisał się on na umowie kredytowej, lecz uczyniła to D. Z. (1). Ponadto, żaden z zebranych dowodów nie wskazuje na udział świadka w popełnianiu przestępstwa – nawet oskarżona D. Z. (1) zaprzeczyła, że zna M. O. (1).

Świadek **M. M. (1)** zeznała, że nie zawierała umowy kredytowej. Uczyniła to za nią jej córka, E. L., która podrobiła jej podpis. Sąd dał wiarę tym zeznaniom, gdyż dotyczyły okoliczności bezspornej.

Sąd z ostrożnością potraktował zeznania świadków **R. Ś., J. K. i H. K..** Podają one, że D. Z. (1) nie współpracowała z bankiem, lecz polecała klientów, z którymi zawierane były umowy. Na korzystanie z nieformalnych usług miało nalegać kierownictwo oddziału w okresach, kiedy nie były realizowane plany dotyczące zawieranych umów. R. Ś. i J. K. zaprzeczyły jakoby zawierały umowy poza oddziałem. Twierdziły, że zatrudnienie osób figurujących w umowach wymienionych w akcie oskarżenia było weryfikowane. W ocenie Sądu, zebrany materiał dowodowy wskazuje na to, że wymienione osoby, a zwłaszcza R. Ś. i J. K. uczestniczyły w przestępnym procederze. Przemawia w szczególności fakt, że najprawdopodobniej zaakceptowały one dokumenty osób, za które podpisał się ktoś inny (M. O. (2), M. Z. (1) i M. M. (1)).

Świadek **A. W. (1)** w postępowaniu przygotowawczym potwierdziła, iż udostępniła oskarżonej D. Z. (1) rachunek bankowy, na który przelane zostały pieniądze z kredytów udzielonych K. B., I. B., M. O. (2) i Z. Z. (1). Na rozprawie (k. 1871) świadek zaprzeczyła, że upoważniła oskarżoną do konta. Ta część zeznań świadka jest niewiarygodna. A. W. (1) nie potrafiła racjonalnie wytłumaczyć rozbieżności. Ponadto, fakt udzielenia D. Z. (1) pełnomocnictwa do rachunku potwierdza pismo (...) S.A. (k. 4-8). Warto zauważyć, iż na rozprawie świadek zaprzeczyła swej pierwotnej relacji o tym, że pracowała dla oskarżonej w Trójmiejskiej H. jako księgowa. Tej części zeznań z kolei sąd dał wiarę, mając na uwadze, iż pierwotnie świadek twierdziła, że wykonywała usługi księgowe, mimo że stale przebywała za granicą, nie ma wykształcenia związanego z księgowością i nigdy wcześniej się tym nie zajmowała.

Świadek **A. L. (2)** zeznał, że odbił swoją pieczęć na zaświadczeniach wypisanych przez D. Z. (1). Przyznał, że nie zatrudniał osób tam wymienionych (w tym K. B.). Na rozprawie świadek zeznał nieco odmiennie, że D. Z. (1) zabierała niekiedy jego pieczęć, ale on nie wie, w jakim celu. Nie wie też, czy za jego zgodą. Zeznania świadka w tej części należało uznać za niewiarygodne. Nie było żadnego racjonalnego powodu, by świadek pozwalał D. Z. (1) korzystać z pieczętki, jak tylko ten, że chciał jej ułatwić fałszowanie dokumentów.

Świadek **J. L. (1)** przyznała, że nigdy nie zatrudniała I. B., a także innych osób: Z. Z. (1), A. L. (1), R. L. (1) i S. J.. Jej podpisy na zaświadczeniu o jej zatrudnieniu są podrobione. Sąd dał wiarę tym zeznaniom, gdyż korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, a zwłaszcza opinią z zakresu badań pisma oraz wyjaśnieniami I. B.. Jednakże Sąd nie dał wiary zeznaniom J. L. (1) w zakresie, w jakim utrzymywała, że nie udostępniała nikomu pieczętki. Świadek przyznała bowiem, że zna D. Z. (1), którą poznała gdy załatwiała jej rodzicom kredyty. Nadto przyznała, że dopuściła się wystawienia nierzetelnego zaświadczenia m.in. na dane A. L. (1) i R. L. (1).

Świadek **A. B.** przyznała podpisała się na oświadczeniach małżonka kredytobiorcy (zwanym błędnie przez świadka umową kredytu). Z dokumentami tymi przyjechała do niej koleżanka D. Z. (1). Sąd dał wiarę tym zeznaniom gdyż w dużej mierze dotyczyły okoliczności bezspornych (rola świadka), zaś w pozostałym zakresie znalazły potwierdzenie w omówionych wyżej wiarygodnych dowodach (rola D. Z. (1)).

Świadek **M. S. (2)** zeznała, że z uwagi na brak zdolności kredytowej, zaczęła prosić różne osoby o to, by wzięły dla niej kredyt. Wysyłała te osoby do D. Z. (1). Zgodnie z umową, część pieniędzy uzyskanych z kredytów miała być przekazywana świadkowi, w celu regulowania zobowiązań, zaś pozostała część miała być przelewana na rachunek D. Z. (1), która również miała regulować zobowiązania M. S. (2). Ona nie wie nic na temat kredytu udzielonego na dane M. M. (1), na podstawie umowy zawartej przez E. L.. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka, gdyż umowa z D. Z. (1), o której świadek mówiła, byłaby pozbawiona ekonomicznego sensu. Zebrane dowody wskazują na aktywny udział świadka w organizacji procedury związanego z wyludzeniem kredytów. W szczególności na taką rolę M. S. (2) wskazują wyjaśnienia E. L. oraz zeznania świadka A. W. (1), a także informacja z Banku (...) S.A. (k. 1734-1735), z której wynika, że pieniądze przyznane E. L. tytułem kredytu zostały przelane na rachunek D. Z. (1), gdzie w tytułach przelewów wpisano nazwisko M. S. (2).

Świadkowie **M. K., J. S., K. S., B. M., A. L. (3), M. S. (1), K. M., M. M. (2), D. S., S. J., R. L. (1), A. R. (2)** opisać okoliczności obrazujące mechanizm działalności D. Z. (1) związanej z wyludzeniem kredytów. Osoby te same zaciągnęły takie zobowiązania bądź w inny sposób się do tego przyczyniły. Sąd potraktował ich zeznania z daleko idącą ostrożnością. Wprawdzie ogólny obraz działalności D. Z. (1) wyłaniający się z tych zeznań koresponduje z pozostałym, wiarygodnym materiałem dowodowym. Jednak osoby te były zainteresowane umniejszaniem swojej roli w dokonanych przestępstwach. Warto nadmienić, że niektórzy świadkowie (m.in. M. K., B. M., K. M., R. L. (1)) częściowo podważyli swe zeznania z postępowania przygotowawczego, podnosząc iż byli nakłaniani przez D. Z. (1) do składania fałszywych zeznań. Dotyczyło to w szczególności tych części zeznań świadków, w których pierwotnie potwierdzili oni fakt zatrudnienia w Trójmiejskiej H. oraz przedsiębiorstwach (...).

Świadek **A. L. (1)** zeznała w postępowaniu przygotowawczym, że zatrudniała M. Z. (1) i M. O. (1) w ramach przedsiębiorstwa (...), a nadto przyznała, że zaciągnęła kredyt na prośbę D. Z. (1), posługując się zaświadczeniem o zatrudnieniu w C. J. L. (1), gdzie rzeczywiście pracowała. Sąd nie dał wiary tym zeznaniom, gdyż stoją one w sprzeczności wobec wiarygodnych dowodów zebranych w sprawie, które wykluczają jakoby J. Z. zatrudniały jakiegokolwiek osoby. Z informacji z ZUS (k. 387) wynika, że A. L. (1) nie zatrudniała M. O. (1). M. Z. (1) został przez nią zgłoszony do ubezpieczenia, lecz nie opłacono za niego składek. Na rozprawie A. L. (1) potwierdziła, że nigdy nie zatrudniała, ani nawet nie widziała M. O. (1) i M. Z. (1).

Świadek **L. R.** zeznał, że jego żona, A. R. (1) zawarła umowę kredytową na jego nazwisko bez jego wiedzy. On nie zna D. Z. (1), ale taka kontaktowała się 3-krotnie z jego żoną. Sąd dał wiarę tym zeznaniom, gdyż dotyczyły okoliczności bezspornych. Zebrane dowody nie wskazują na udział świadka w popełnionych przestępstwach.

Świadkowie **A. K. i J. G.** opisały procedury obowiązujące w banku i potwierdziły, że udzielaniem kredytów wymienionych w akcie oskarżenia zajmowały się J. K. i R. Ś.. Sąd dał wiarę tym zeznaniom, gdyż dotyczyły okoliczności bezspornych.

Świadek **J. Z.** skorzystała z prawa do odmowy składania zeznań (k. 1708).

Sąd oparł się na opiniach biegłych z zakresu badań pisma oraz psychiatrii. Zostały one wydane przez osoby posiadające niezbędne kwalifikacje. Są pełne, jasne i niesprzeczne. Biegli w jasny sposób przedstawili tok rozumowania, który doprowadził ich do sformułowanych wniosków. Wywody biegłych zostały rozwinięte na rozprawie w formie ustnych opinii uzupełniających. Żadne z oskarżonych oraz obrońców nie przedstawiło argumentów, które mogłyby doprowadzić do obalenia ustaleń biegłych. W szczególności, biegłe z zakresu psychiatrii w rzeczowy sposób poddały w wątpliwość treść opinii z zakresu psychologii dotyczącej E. L., która została wydana na potrzeby postępowania cywilnego (k. 1568-1581), trafnie podnosząc, że biegły z zakresu psychologii nie dysponuje wykształceniem medycznym, a zatem poza zakresem jego kompetencji jest ocena poczytalności sprawcy.

Dla wyjaśnienia okoliczności sprawy istotne znaczenie miały ujawnione dokumenty prywatne w postaci informacji z (...) S.A. (k. 4-67, 1262, 1734-1735). Żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości, ani rzetelności przedstawionych tam danych.

Istotne znaczenie miały również zabezpieczone dowody rzeczowe w postaci dokumentacji bankowej (zał. nr 1), która, poddana ekspertyzie biegłego, pozwoliła na ustalenie autorstwa podpisów na wnioskach i umowach kredytowych oraz zaświadczeniach.

Sąd oparł się także na dokumentach urzędowych przywołanych w ustaleniach faktycznych, gdyż przysługuje im domniemanie prawdziwości i autentyczności.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że oskarżeni D. Z. (1), K. B., I. B., Z. Z. (1) i E. L. dopuścili się czynów zarzucanych im w akcie oskarżenia. Czyny D. Z. (1) wymienione w punktach 1.I., 1.II., 1.IV. i 1.V. aktu oskarżenia wypełniły znamiona z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Oskarżona podrobiła dokumenty wymienione w zarzutach, a następnie przekazała je osobom, które miały zawrzeć umowy kredytowe. Osoby te złożyły wnioski kredytowe, dołączając zaświadczenia o zatrudnieniu oraz raporty miesięczne osób ubezpieczonych i w ten sposób wprowadziły pokrzywdzony bank w błąd co do posiadania źródła dochodu, mogącego posłużyć do spłaty kredytów, a także co do zamiary ich spłaty. Przedłożone dokumenty dotyczyły niewątpliwie okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytów. Bank wypłacił na rachunki bankowe tych osób kwoty pieniężne wymienione w zawartych umowach. Wypłata środków stanowiła niekorzystne rozporządzenie mieniem, gdyż dokonano jej na rzecz osób nie mających zdolności kredytowej.

Wskazać należy w tym miejscu, iż kumulatywna kwalifikacja z art. 297 § 1 k.k., i art. 270 § 1 k.k. ma miejsce jedynie wówczas, gdy sprawca w celu, o jakim stanowi art. 297 § 1 k.k., używa dokumentu jako autentycznego, który sam podrobił, zaś dla oddania całej zawartości bezprawia konieczne jest powołanie w podstawie skazania obu przepisów przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. W sytuacji, gdy sprawca ubiegający się o kredyt użył fałszywego dokumentu, wcześniej przez siebie podrobionego lub przerobionego czyn sprawcy należy zakwalifikować z art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., jeżeli podrobienia dokonuje inna osoba niż sprawca, art. 270§1 k.k. należy wyeliminować z kwalifikacji prawnej przypisanego czynu.

W ocenie Sądu ustalony stan faktyczny nakazywał przyjąć, iż odnośnie czynów z pkt 1.I, II, IV i V aktu oskarżenia D. Z. (1) działała wspólnie i w porozumieniu z I. B., K. B. i Z. Z. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej tak dla siebie jak i dla ww., tym samym w miejsce zarzutu pomocnictwa sąd przyjął, iż D. Z. (1) wypełniło każdorazowo formę stadialną dokonania przestępstwa z art. 286§1 k.k. Rola oskarżonej w procedurze przestępczym determinowała skutek, tj. realizację założonego celu tj. wyłudzenie kredytów. Bez jej udziału nie doszło by do realizacji znamion art. 286§1 k.k., a informacje przesłane przez pokrzywdzony bank wskazują na jej istotny, jak nie najważniejszy udział w rozdysponowaniu wyłudzonymi kwotami. Istotą współsprawstwa jest, że każdy ze współsprawców odpowiada za zrealizowanie całości przestępstwa, a więc odpowiada także za te elementy czynu, których sam nie zrealizował. Dla odpowiedzialności każdego decydujący jest zakres porozumienia, które obejmując całość akcji przestępczej, spaja w jedno zachowania poszczególnych współdziałających. Przestępcze porozumienie współsprawców może być zawarte zarówno przed przystąpieniem do realizacji wspólnego wykonania przestępstwa, jak i w trakcie wykonywania go, a

najpóźniej w momencie realizacji działań sprawczych (Wyrok S. Apel z dnia 15 kwietnia 2008 roku, sygn. akt. 210/07, KZS 2008/6/38).

Współsprawstwo jest odmianą sprawstwa, która różni się od sprawstwa pojedynczego tym, że zamiar dokonania czynu zabronionego został podjęty przez co najmniej dwie osoby, które - zgodnie z przyjętym podziałem ról - uzgodniły jego wspólną realizację. Za współsprawstwo odpowiada bowiem ten, kto wykonuje czyn zabroniony wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. Istotą współsprawstwa - również z punktu widzenia utrwalonej już linii orzecznictwa Sądu Najwyższego - jest zatem oparte na porozumieniu wspólne działanie co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich przedmiotowych znamion czynu przestępnego. Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna (w sensie przedmiotowym) realizacja znamion określonej w odpowiednim przepisie tzw. czynności czasownikowej, lecz także taka sytuacja, która charakteryzuje się tym, że czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu drugiego współsprawcy albo popełnione przestępstwo jest wynikiem czynności przedsięwziętych przez współsprawców w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępnej akcji. Natomiast subiektywnym elementem, a zarazem warunkiem niezbędnym współsprawstwa jest porozumienie oznaczające nie tylko wzajemne uzgodnienie przez wszystkich współsprawców woli popełnienia przestępstwa, lecz także świadome współdziałanie co najmniej dwóch osób w akcji przestępnej. Porozumienie to jest czynnikiem podmiotowym, który łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa [zob. wyrok SN z dnia 24 maja 1976 r., Rw 189/76, OSNKW 1976, nr 9, poz. 117].

Na porozumienie jako konstytutywny element współsprawstwa składają się trzy elementy:

- 1) proces zawierania porozumienia;
- 2) treść porozumienia oraz
- 3) świadomość i wola uczestników porozumienia, by zrealizować jego treści.

Podkreśla się także, że podstawą rozszerzenia zakresu odpowiedzialności karnej w przypadku współsprawstwa jest właśnie świadomość i wola realizacji porozumienia [por. A. W., Kodeks karny. Komentarz, t. 1, (art. 1-31), G. 1999, s. 237]. Oznacza to, że współdziałający muszą mieć świadomość wspólnego wykonania czynu zabronionego, a zatem przynajmniej wiedzieć o sobie i zdawać sobie sprawę, że podejmowana czynność składa się na realizację wspólnie wykonywanej całości przedsięwzięcia [wyrok SN z dnia 12 grudnia 2002 r., III KKN 371/00, LEX nr 74395; wyrok SA w Łodzi z dnia 11 października 2000 r., II AKa 120/00, Prok. i Pr.-wkł. 2001, nr 5, poz. 26].

Wspólne wykonanie czynu zabronionego oznacza, iż współdziałający sprawcy łącznie (nie zaś każdy z osobna) muszą zrealizować komplet jego ustawowych znamion. Do przyjęcia współsprawstwa nie jest zatem konieczne, aby każdy ze współdziałających realizował wszystkie znamiona, lecz by prowadziła do tego suma ich zachowań. Kwestia ta jest najwyraźniej dostrzegalna przy tzw. przestępstwach dwuetapowych. W zależności bowiem od przyjętego podziału ról poszczególne etapy mogą być wykonywane przez innego ze współdziałających (jest to tzw. współsprawstwo dopełniające). Pomocnictwo trudno niekiedy odróżnić od współsprawstwa, które - zgodnie z dominującym w doktrynie i orzecznictwie poglądem - nie musi wszak wiązać się z osobistą realizacją jakiegokolwiek z ustawowych znamion, lecz może się ograniczać do wykonania pewnych czynności o charakterze pomocniczym (np. stanie na czatach). Różnica w takim przypadku polega na tym, że przy współsprawstwie wykonywanie czynności pomocniczych wynika z treści zawartego porozumienia oraz przyjętego podziału ról, niewystępującego z natury rzeczy przy pomocnictwie. Ponadto czynności pomocnika mają jedynie ułatwiać popełnienie przestępstwa, lecz nie muszą okazać się nieodzowne, co - w porównaniu ze współsprawcą - ogranicza jego rolę i znaczenie. W orzecznictwie wyrażony został pogląd, iż we współsprawstwie mieszczą się elementy wzajemnego pomocnictwa, które jest niejako wkomponowane we współsprawstwo. Z momentem więc, kiedy nie dochodzi do ukarania za współsprawstwo, odżywa sprawa ukarania

za pomocnictwo, które wcześniej - kiedy aktualny był zarzut współsprawstwa - było przez ten zarzut konsumowane [wyrok SA w Lublinie z dnia 19 grudnia 1996 r., II AKa 233/96, Prok. i Pr.-wkł. 1998, nr 2, poz. 20].

Rozgraniczenie pomiędzy współsprawstwem a pomocnictwem należy przeprowadzić, uwzględniając łącznie elementy obiektywne i subiektywne. Od strony obiektywnej współsprawstwem jest współdziałanie w samym wykonaniu przestępstwa, natomiast akty ułatwiające wykonanie, lecz je poprzedzające, będą stanowić pomocnictwo. Od strony subiektywnej współsprawcą jest ten, kto wspólnie z innym realizuje zespół znamion i uważa czyn za własne przedsięwzięcie, czyli działa animo auctoris, podczas gdy pomocnikiem jest ten, kto tylko zamierza ułatwić innemu popełnienie czynu zabronionego, uważając jednak ten czyn za cudze przedsięwzięcie, czyli działając animo socii. Istotną, choć nie zawsze rozstrzygającą okolicznością dla wyjaśnienia, czy sprawca działał animo auctoris czy tylko animo socii, jest kwestia, w czym interesie leżało popełnienie przestępstwa [wyrok SN z dnia 12 lipca 1979 r., II KR 189/79, OSNPG 1980, nr 1, poz. 3].

Poczynione ustalenia faktyczne, które znalazł odzwierciedlenie w opisie czynów przypisanych, uzasadniały przyjęcie współsprawstwa w zakresie przestępstw przypisanych ww. oskarżonym w wyroku. Każdy z oskarżonych – w odniesieniu do przypisanych czynów miał swoją rolę i swój udział w realizacji tych przestępstw.

Przestępstwo oszustwa, określone w art. 286 § 1 k.k., polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem m.in. przez wprowadzenie w błąd. Wprowadzenie w błąd z kolei to wytworzenie w świadomości innej osoby fałszywego obrazu pewnego wycinka rzeczywistości. Środkiem użytym do wprowadzenia w błąd może być np. słowo, pismo, fałszywe narzędzie lub urządzenie. Przy czym błąd musi dotyczyć tzw. istotnych okoliczności, które mogą mieć wpływ na podjęcie przez osobę oszukiwaną decyzji rozporządzenia mieniem. Wystarczające jest przy tym ustalenie jakiegokolwiek działania, które może spowodować błędne wyobrażenie o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem (postanowienie SN z dnia 26 czerwca 2003 r., V KK 324/2002, LexisNexis nr (...)). Oszustwo jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego. Powstanie szkody w mieniu nie jest koniecznym warunkiem do przyjęcia, że doszło do tak pojmowanego niekorzystnego rozporządzenia (wyrok SN z 30 sierpnia 2000 r., V KKN 267/2000, LexisNexis nr (...)). Niekorzystne rozporządzenie mieniem nie musi pozostawać w związku z osiągnięciem przez sprawcę korzyści majątkowej. Osiągnięcie korzyści nie należy do znamion przestępstwa oszustwa. Przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Przypisanie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. wiąże się z wykazaniem, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby oraz to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (postanowienie SN z dnia 4 stycznia 2011 r., III KK 181/2010, LexisNexis nr (...)). Korzyścią majątkową, stanowiącą cel działania sprawcy przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., jest ogólne polepszenie sytuacji majątkowej, co może polegać na zwiększeniu aktywów lub zmniejszeniu pasywów. W związku z tym treść celu sprawcy, jako znamię wartościujące, może być wypełniona różnymi określeniami odnoszącymi się do sytuacji majątkowej sprawcy (lub innej osoby) (wyrok SA w Warszawie z dnia 4 października 2013 r., II AKa 280/13, LEX nr 1381570). Pamiętać również należy, iż zgodnie z art. 115 § 4 k.k., korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego. Niekorzystne rozporządzenie mieniem, o którym mowa w art. 286 § 1 k.k., to rozporządzenie, które jest niekorzystne z punktu widzenia osoby pokrzywdzonej, zaś samo powstanie szkody w mieniu nie stanowi koniecznego warunku do uznania, że doszło do realizacji tego znamienia.

Ustawowe znamię "niekorzystnego rozporządzenia mieniem" zostaje spełnione wówczas, gdy sprawca działając w sposób opisany w art. 286 § 1 k.k. doprowadza inną osobę do takiego rozporządzenia mieniem, które jest niekorzystne z punktu widzenia jej interesów. Niekorzystne rozporządzenie mieniem może także sprowadzać się do sytuacji, w której interesy majątkowe pokrzywdzonego ulegają pogorszeniu, mimo iż nie doszło do powstania po stronie rozporządzającego lub osoby, w imieniu której rozporządzenie nastąpiło, szkody majątkowej. Niekorzystne rozporządzenie mieniem nie oznacza bowiem ani konieczności wyrządzenia rzeczywistej szkody, ani też jej

niepowetowalności. Niekorzystne rozporządzenie mieniem to pojęcie szersze od terminów "szkoda" i "strata". Zatem powstanie szkody w mieniu nie jest warunkiem koniecznym uznania rozporządzenia mieniem za niekorzystne.

W sprawach z art. 286 § 1 k.k., pojęcie niekorzystnego rozporządzenia mieniem nie jest tożsame z rzeczywistą szkodą poniesioną przez pokrzywdzonego. Ustalenie owej rzeczywistej szkody musi zostać dokonane w sposób niejako oddzielny od ustalenia wysokości niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy czym oczywiście niejednokrotnie wartości te będą się pokrywać.

Zgodnie z art. 297 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przestępstwa – podlega karze, kto w celu uzyskania dla siebie lub innej osoby kredytu, pożyczki bankowej, gwarancji kredytowej, dotacji, subwencji lub zamówienia publicznego, przedkłada fałszywe lub stwierdzające nieprawdę dokumenty albo nierzetelne, pisemne oświadczenia dotyczące okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania takiego kredytu, pożyczki bankowej, gwarancji kredytowej, dotacji, subwencji lub zamówienia publicznego. Czynność sprawcą art. 297 ustawodawca określił za pomocą czasownika „przedkłada”, pod pojęciem którego należy rozumieć wszelkie działania polegające na składaniu dokumentów lub pisemnych oświadczeń, oddawaniu ich do przejrzenia lub oceny, a także inne formy występowania z dokumentami lub oświadczeniami w stosunku do osoby lub organu. Działanie sprawcy wypełniające dyspozycje art. 297 k.k. musi polegać na podrobieniu dokumentu, czyli działaniu, które imituje dokument prawdziwy (tj. pochodzący od podmiotu uprawnionego do wystawienia). Art. 297 § 1 k.k. nie jest przepisem szczególnym wobec art. 286 § 1 i nie przewiduje skutku w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem, czego wymaga art. 286 § 1 (zob. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 23 maja 2013 r., II AKa 63/2013, LexPolonica nr 7392889).

Przestępstwo określone w art. 270 § 1 k.k. penalizuje natomiast fałszerstwo materialne dokumentu. W orzecznictwie podkreśla się, że z podrobieniem dokumentu mamy do czynienia, gdy nie pochodzi od tej osoby, w imieniu której został sporządzony. W istocie chodzi więc o nadanie jakiemś przedmiotowi pozorów dokumentu w celu wywołania wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od wymienionego w nim wystawcy (wyrok SN z dnia 27 listopada 2000 roku, III KKN 233/98, Orz. Prok. i Pr. 2001, nr 5, poz. 4). Należy dodać, że podrobieniem będzie spreparowanie dokumentu w imieniu osoby istniejącej lub fikcyjnej, a nawet podpisanie autentycznego dokumentu cudzym nazwiskiem, chociażby za zgodą osoby zainteresowanej (wyrok SN z dnia 25 października 1979 r., II KR 10/79, OSNPG 1980, nr 11, poz. 127). Zarówno podrobienie, jak i przerobienie dokumentu musi być dokonane przez sprawcę w celu użycia dokumentu za autentyczny, co jest realizowane także wtedy, gdy celem działania sprawcy jest użycie dokumentu nie przez niego samego, lecz przez inną osobę (uchwała SN z dnia 17 marca 2005 r., I KZP 2/05, OSNKW 2005/3/25). Przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. in principio ma charakter kierunkowy. Do zespołu jego znamion należy działanie "w celu użycia (dokumentu) za autentyczny". Może być zatem popełnione wyłącznie w zamiarze bezpośrednim.

Zgodnie zaś z art. 11 § 2 k.k., jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Czyn Z. Z. (1) (punkt 2. aktu oskarżenia) i E. L. (punkty 5.I. i 5.II a.o.) wypełnił znamiona art. 297 § 1 k.k. art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Wprawdzie posłużenie się sfalszowanym dokumentem zawiera się w znamionach art. 297 § 1 k.k. i pomiędzy tym przepisem a art. 270 § 1 k.k. zachodzi zbieg pomijalny. Jednak oskarżone podrobiły na umowach i załącznikach podpisy rzekomych kredytobiorców – odpowiednio M. Z. (1) i M. M. (1). Dodatkowo, oprócz wprowadzenia w błąd co do zamiaru spłaty kredytu i zawarcia umowy przez osobę bez zdolności kredytowej, wprowadzenie w błąd polegało w tych przypadkach na wywołaniu mylnego przeświadczenia banku co do osoby kredytobiorcy, co oskarżone osiągnęły, posługując się dowodami osobistymi oraz legitymacjami emeryta-rencisty M. Z. (1) i M. M. (1) (art. 275 § 1 k.k.). Czyn D. Z. (1) wymieniony w punkcie 1.III. aktu oskarżenia, w porównaniu z czynami Z. Z. (1) i E. L. wypełnił jedynie znamiona art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. D. Z. (1) posłużyła się sfalszowanymi dokumentami dotyczącymi rzekomego zatrudnienia M. O. (1) i na tej podstawie uzyskała kredyt. Jednak w jej przypadku nie doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, gdyż oskarżona miała zamiar spłaty kredytu (czego dokonała przed wszczęciem postępowania).

Czyny K. B. i I. B. wypełniły znamiona z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. Jak wspomniano wyżej, posłużenie się przez nich podrobionymi dokumentami zawierało się w znamionach art. 297 § 1 k.k. Oskarżeni wprowadzili bank w błąd co do posiadania źródła dochodu, mogącego posłużyć do spłaty kredytów (zdolności kredytowej) oraz zamiaru ich spłaty. W efekcie doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wypłatę środków na ich rzecz.

Czyn D. Z. (1) wymieniony w punkcie 5.VI. aktu oskarżenia wypełnił niewątpliwie znamiona z art. 270 § 1 k.k., gdyż oskarżona zaświadczenie o rzekomym zatrudnieniu K. K. (1) w OSK G. S. i opatrzyła je podpisem (...). Dokument ten stwarzał zatem pozory, że zostały sporządzone przez G. S.. Nie ulega wątpliwości, że dokument ten został podrobiony w celu użycia jako autentyczny, gdyż został przez oskarżoną przekazany K. K. (1) i dołączony przez niego do wniosku kredytowego złożonego w (...) S.A.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że czyny zarzucane D. Z. (1) w punktach 1.I., 1.II., 1.VI. i 1.V. Sąd zakwalifikował nie jako pomocnictwo do popełnienia oszustw polegających na wyłudzeniu kredytu, lecz uznał, że oskarżona dopuściła się w każdym z tych przypadków współsprawstwa. Przedmiotowe postępowanie w sposób niebudzący wątpliwości wykazało, że rola D. Z. (1) nie polegała jedynie na dostarczeniu K. B., I. B. i Z. Z. (1) narzędzi przestępstwa w postaci podrobionych dokumentów. Oskarżona traktowała dokonane oszustwa bankowe jako własne czyny, o czym najdobitniej świadczy fakt, że za każdym razem korzystała z przyznanych środków. Co więcej, czyny te były elementami szerszego procederu przestępnego, który oskarżona organizowała, wykorzystując znajomości w oddziałach banków. W związku z tym, należało przyjąć, że D. Z. (1) popełniła te czyny wspólnie i w porozumieniu z K. B., I. B. i Z. Z. (1).

Sąd uznał czyny zarzucane D. Z. (1) w punktach 1.I., 1.II., 1.IV. i 1.V., a także czyny zarzucane Z. Z. (1) i E. L. za ciągi przestępstw. Każde z oskarżonych wypełniło znamiona tych samych przepisów ustawy karnej. Zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu, a kolejne czyny nie zostały poprzedzone wyrokiem za czyn wcześniejszy.

W przypadku czynu wymienionego w punkcie 1.I. aktu oskarżenia sąd zmienił kwalifikację prawną z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., przyjmując że zaświadczenie o zatrudnieniu K. B. oraz raporty osoby ubezpieczonej zostały przez nią podrobione. Zgodnie z orzecnictwem, poświadczenie nieprawdy przez pracodawcę w zaświadczeniu możliwe jest bowiem tylko w przypadku, gdy sprawca rzeczywiście pełni rolę pracodawcy wobec osoby wymienionej w dokumencie (vide: wyrok SN z 8 marca 2016 r. w sprawie IV KK 379/15). W badanym przypadku nie miało to oczywiście miejsca. Dodatkowo, D. Z. (1) w rzeczywistości w ogóle nie zatrudniała żadnych osób i de facto nie prowadziła działalności gospodarczej, zwłaszcza wymagającej zatrudnianie pracowników ochrony. W związku z tym, dokument ten został przez nią sfalszowany w tym sensie, że stwarzał pozory tego, że pochodzi od pracodawcy.

W przypadku czynów wymienionych w punktach 1.II.-1.V., 2., 3., 4.I., 4.II., 5.I. i 5.II. sąd wyeliminował z ich opisów posłużenie się nierzetelnymi dokumentami, gdyż w ocenie sądu, nierzetelność dokumentu wynika z samego faktu, że jest on podrobiony. Zatem wyrażenie „podrobiony i nierzetelny” stanowi niepotrzebne powtórzenie.

Sąd zmienił opisy czynów wymienionych w punktach 1.I., 1.II., 1.VI. i 1.V., 2., 3., 4.I., 4.II., 5.I. i 5.II., korygując kwotę niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez bank. W każdym z tych przypadków sąd wziął bowiem pod uwagę, że natychmiast po wypłacie kredytu, bank automatycznie potrącał prowizję (opłatę przygotowawczą), co zostało z góry ustalone między stronami umów. W tym zakresie nie doszło zatem do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

W czasie popełnienia badanych czynów, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca ich kryminalną bezprawność bądź winę oskarżonych. W szczególności nie byli oni ograniczeni w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych.

Stopień szkodliwości społecznej czynów D. Z. (1), I. B. i K. B. należy określić jako wysoki. Oskarżeni dopuścili się ich z premedytacją, działając z chęci łatwego zysku. Ich działania wyrządziły stosunkowo duże szkody majątkowe. Najsurowiej spośród oskarżonych należy oceniać zachowanie należy oceniać zachowanie D. Z. (1). W celu wyłudzenia kredytu oskarżona podszywała się pod inną osobę (punkt 1.III., a.o.). Jak już wspomniano, przedmiotowe czyny

zostały popełnione w ramach szerszego proceduru wyłudzenia kredytów, który oskarżona, wraz z innymi osobami (jak wynika z zebranych dowodów, m.in. z M. S. (2) oraz najprawdopodobniej z R. Ś. i J. K.) organizowała.

W punkcie I. sentencji wyroku, za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (punkty 1.I., 1.II., 1.IV. i 1.V. a.o.), Sąd wymierzył oskarżonej D. Z. (1) kary 2 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 20 zł.

W punkcie II. sentencji wyroku, za czyn z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (punkt 1.III. a.o.), Sąd wymierzył oskarżonej D. Z. (1) kary 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny po 20 zł.

W punkcie III. sentencji wyroku, za czyn z art. 270 § 1 k.k. (punkt 1.VI. a.o.), Sąd wymierzył oskarżonej D. Z. (1) karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

W punkcie VI. sentencji wyroku, za czyn z art. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (punkt 3. a.o.), Sąd wymierzył oskarżonej I. B. kary 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł.

W punkcie VII. sentencji wyroku, za ciąg przestępstw z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (punkty 4.I i 4.II. a.o.), Sąd wymierzył oskarżonemu K. B. kary 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz 70 stawek dziennych grzywny po 10 zł.

Decydując o wymiarze kary, Sąd kierował się dyrektywami określonymi w przepisie art. 53 k.k. Na niekorzyść oskarżonych Sąd wziął pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanych czynów, na co składa się od strony przedmiotowej rodzaj dobra prawnego naruszonego przestępstwami oraz wielość dóbr prawnych naruszonych przestępstwami. Przeważająca część czynów godziła w mienie, które stanowi jedno z najistotniejszych dóbr objętych ochroną prawną, przy czym oskarżona D. Z. (1) dodatkowo swoim zachowaniem naruszyła także dobro prawne w postaci wiarygodności dokumentów. W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, iż oskarżeni popełniając wszystkie przypisane występki działali umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, de facto z pobudek, których akceptować nie można. Oskarżeni nie zważając na interesy majątkowe pokrzywdzonego banku, działali w celu zaspokojenia własnych potrzeb i uzyskania znacznych korzyści. Dodatkową okolicznością było działanie oskarżonej Z. w sposób zaplanowany i przemyślany, wymagający przygotowania. Popełnienie przeważającej części przestępstw nie pozostało bez ujemnych skutków dla stosunków majątkowych pokrzywdzonego Banku. Na niekorzyść oskarżonych przemawiają więc okoliczności wpływające na ocenę szkodliwości społecznej ich czynów (jak wyżej), tj. postać zamiaru, motywacja i sposób działania sprawców, zaś w przypadku D. Z. (1), wiodąca rola w popełnieniu przestępstw z punktów 1.I., 1.II., 1.IV. i 1.V. a.o. oraz popełnienie wszystkich czynów w ramach szerszego proceduru. Za okoliczność obciążającą w stosunku do D. Z. (1) należało także uznać fakt czterokrotnej karalności (trzykrotnie z art. 286 § 1 k.k. i in., a raz z art. 270 § 1 k.k. i in.). Przy czym jeden wyrok za czyny z art. 286 § 1 k.k. i in. uprawomocnił się przed popełnieniem badanych czynów.

Za okoliczność łagodzącą w stosunku do oskarżonych K. B. i I. B. należy uznać to, że nie byli oni karani, korzyści jakie osiągnęli z proceduru były zdecydowanie mniejsze niż te osiągnięte przez D. Z., przypisanych przestępstw I. B. dopuściła się z uwagi na problemy finansowe zaś K. B. chciał pomóc ww., tj. córce je rozwiązać. Sąd nie stwierdził okoliczności przemawiających na korzyść D. Z. (1).

Ustalając wymiar stawek dziennych grzywien, Sąd wziął pod uwagę niskie dochody oskarżonych. W ocenie Sądu ww. troje oskarżonych jest w stanie wykonać wymierzone kary grzywny bez konieczności kierowania ich do egzekucji komorniczej, działali oni w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i takową uzyskali dla siebie jak i dla innej osoby – co do K. B..

W punkcie IV. sentencji wyroku Sąd połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz jednostkowe kary grzywny wymierzone D. Z. (1) w punktach I., II. i III. sentencji wyroku, wymierzając jej karę łączną 2 lat i 6 miesięcy

pozbawienia wolności oraz karę łączną 225 stawek dziennych grzywny po 20 zł. Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. Sąd mógł wymierzyć oskarżonej kary łączne od 2 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny po 20 zł do 3 lat pozbawienia wolności i 250 stawek dziennych grzywny po 20 zł. Za częściową absorpcją kar przemawiał bliski związek przedmiotowy czynów – niewielkie odstępy czasowe, wypełnienie znamion tych samych czynów, ta sama postać zamiaru i motywacja oskarżonej oraz, a w przypadku czynów z punktów 1.I.-1.V. a.o. pokrzywdzenie tej samej osoby. Za częściową kumulacją przemawiał wzgląd na cele wychowawcze kary. Niezasadne jest bowiem premiowanie oskarżonej całkowitą absorpcją kar tylko dlatego, że popełniła wiele przestępstw w krótkich odstępach czasu. Orzekając o karze łącznej, Sąd zastosował przepisy obowiązujące w czasie popełnienia czynów jako względniejsze. Obecnie zasadniczym kryterium przy orzekaniu kary łącznej są cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć. Gdyby zatem Sąd stosował nowe przepisy, wymiar kar łącznych z pewnością byłby wyższy.

W przypadku D. Z. (1) cele kary przemawiały za orzeczeniem stosunkowo surowej, bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Dotychczasowa postawa życiowa oskarżonej wskazuje na to, że jest ona osobą zdemoralizowaną. Przed popełnieniem czynu była już ona prawomocnie skazana za przestępstwa podobne na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania. Nadto, po popełnieniu czynu została dwukrotnie skazana za przestępstwa podobne oraz jednokrotnie za przestępstwa skarbowe. Co więcej, jak już sygnalizowano, rola D. Z. (1) przy czynach popełnionych w ramach współsprawstwa była wiodąca. Dotychczasowa postawa życiowa oskarżonej oraz jej warunki osobiste rodzą obawę, że dopuści się ona kolejnych podobnych przestępstw w przyszłości. W związku z tym, zasadne jest odizolowanie jej od społeczeństwa.

Sąd uznał, że mimo warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności cele kary zostaną spełnione w stosunku do oskarżonych I. B., K. B.. Oskarżeni nie byli dotąd karani. Ich rola w popełnionym przestępstwie była, można rzec, służebna. Brak jest podstaw do uważania ich za osoby zdemoralizowane. Obok kar pozbawienia wolności wymierzono im grzywny, które powinny zapobiec powzięciu przez oskarżonych przekonania o bezkarności.

Regulacje przede wszystkim części ogólnej kodeksu karnego nakazywały zastosowanie w rozpoznawanej sprawie art. 4§1 k.k. tj. stosowanie ustawy względniejszej dla oskarżonych – m.in. kwestie dotyczące obowiązków probacyjnych przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności.

Sąd zwolnił K. B. z obowiązku poniesienia kosztów postępowania ze względu na bardzo niski dochód i zły stan zdrowia oskarżonego.

Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia z kosztów postępowania oskarżonych D. Z. (1) i I. B..